

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 12. szám, 2022. december

Trung TH

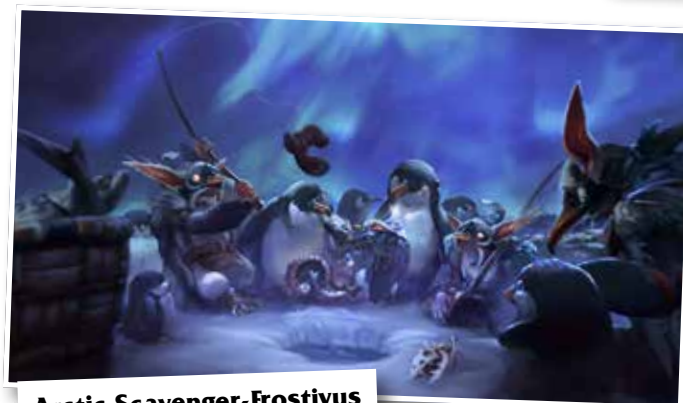
Unburnt Princess

ICHI

Army of the Incurable disease

Arctic Scavenger-Frostivus

Divine Anvil

Rage

Fire in the hole!

Armor of the Emerald Age

INFO BOX

TRUNG TH – FREELANCE CONCEPT ARTIST & ILLUSTRATOR

Melbourne, Australia.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/trungth>

<https://www.artstation.com/trungth>

Közösségi média: <http://www.youtube.com/user/TrungTH1190>

Szerkesztői köszöntő

A Föld nevű bolygó ismét megtett egy „kört” csillaga, a Nap körül, 30 km/secundum sebességgel. Ez a helyi időszámítás szerint 365,242199 napnak, azaz egy évnek felel meg. Ezt a bolygón élő, magukat embereknek nevező intelligens, civilizációkat létrehozó és leromboló lények tovább osztják hónapokra, hetekre, napokra, órákra, percekre, másodpercekre, tizedmásodpercekre, századmásodpercekre, ezredmásodpercekre...

Bár a Föld nevű bolygó több milliárd éve létezik, mai tudásunk szerint az emberi faj története ennek csak töredéke, alig több, mint százezer év. Ráadásul az emberiség egyes egyedeinek élettartama még ehhez képest is elhanyagolható, mindössze néhány évtizedben mérhető.

Ennek jelentőségét azonban nyilvánvalóan nem fogják fel, hisz ezt az univerzumi méretekben parányi helyet és időtartamot is képesek egymás elleni gyűlölködéssel, a többi ember elpusztításával, civilizációik romba döntésével, planétájuk erőforrásainak végletekig történő kihasználásával eltölteni saját, pillanatnyi jólétük érdekében, nem törődve a hosszú távú következményekkel, nem figyelve arra, mit hagynak örökölni az utánuk jövő generációknak.

Azért vannak közöttük, akik azon dolgoznak, hogy az emberiség javára legyenek. Számos, különböző területen munkálkodó tudós és művész akad, kiknek teljesítménye, letéteménye lenyűgöző.

Egy ilyen kis aprócska, reményt keltő, világosságot hozó közösség a Lidércfény alkotói gárdája is, akik napról-napra, hétről-hétre, hónapról-hónapra, évről-évre újra és újra meggyújtják a lángot az olvasók szívében. Alkotásaikkal szórakoztatnak, elgondolkodtatnak, könnyeket fakasztanak.

Legyen az elkövetkező új év számukra sok örömmel, boldogsággal, sikerrel és persze számos ihlettel teli!

Tartalomjegyzék

Interjú

Lidércfény HQ - **A Majosházai Hospice Ház építésének krónikája**4

Novellák

Ann Heart - **Hála**6

Ilona - **A pofon**6

Maggoth1 - **A Hold vonzásában**7

Zspider - **Varrt Ember**8

Zanbar - **B-**10

kovacsghabor - **Rémmesék könyve**18

n13 - **Bolond beszéd**19

Sorozat

B. J. Schmudla - **Új Hajnal vándorai – Az alku már megkötött III.**20

Mozijegy

SzaGe - **Wednesday**22

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Kasza Magdolna - **Tökéletes szimuláció** 23

Versek

Erdős Sándor - **Fagy**24

Tumicz Krisztina - **Fair játék**24

Tordai Gábor - **Hamu**24

Jocker - **Gyűrtre karcolja az eget**24

edwardhooper - **Öledben**25

angyalka146 - **Vallomás**25

Erdős Sándor - **Hónapsoroló**26

edwardhooper - **Homokszem**26

Tumicz Krisztina - **Az élet hajója**26

Petya - **Ciklikus céció**27

Matthew B. Reynolds - **Vigaszdal**27

Krómer Ágnes - **Vörösben**27

atesz990 - **Ünnepi beszéd**27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Lidércfény HQ

A Majosházai Hospice Ház építésének krónikája

Tőlünk szokatlan módon egy olyan kiadvánnyal szeretnénk a kedves olvasóinkat megismertetni, amely a halálra váró betegek utolsó útjának méltóságteljes tételének megkönnyítését elősegítő Majosházai Hospice Ház építéséről szól. Bizonyára, és joggal merülhet fel a kérdés a tisztelt olvasóban, hogy a Lidércfény eddigi hátterét, munkásságát áttekintve miért is foglalkozunk ilyenmel.

A halál, az elmúlás az irodalmi alkotások része is, ám ez nem csak egy elvont, drámai elem, hanem bizony a kőkevény, rideg valóság is. Ahogyan azt a kiadvány elején is megfogalmazzák, a ma társadalmi túlnyomó többségükben egészen addig nem foglalkoznak a halállal, amíg az be nem következik. Pedig egyáltalán nem mindegy, miként állunk az elmúlás kérdéséhez, hogy milyen módon érint meg bennünket egy szeretettünk elhalálása. Fel vagyunk-e készülve arra, hogy bármikor bekövetkezhet a tragédia, vagy villámcsapásként ér.

A hospice szolgálatok dolgozói részben arra tették fel az életüket, hogy a halálos ágyukon fekvő betegek rokonait a lehető legjobban felkészítsék az elmúlásra, hogy lehetőséget adjanak az akár több évtizedes nézeteltérések elsimítására, és a betegek békével, megbocsátással hunyhassák le örökre szemüket.

De hogyan is jövünk mi a képbe? A Majosházai Hospice Ház megálmodója, Kontha Benőné Piroska egyik alkotón-

kat, Szabó Gergelyt (SzaGe) kereste fel azzal a kéréssel, hogy írja meg ennek az intézménynek a történetét. Gergely pedig egyik szerkesztőnk, Török Idát (Ida) kérte fel arra, hogy az általa elkészített kéziratot átnézzze, korrektúrázza, lektorálja. Mi pedig természetesen kíváncsiak voltunk arra, hogyan is kezdődött ez az egész, Piroska miért épp Gergelyt kérte fel, ezért mi megkerestük őt, hogy elmondja mindezt.

Lidércfény HQ: Kedves Gergő! Vágjunk is rögtön a közepébe! Hogyan talált meg téged ez a lehetőség, hogy megírd ennek a hospice háznak a történetét?

SzaGe: Eredetileg 2021 nyarán írtam pár sajátos bekezdést Piroskáról és a munkájáról. Ezzel akartam kifejezni csodálatomat a Hospice Házzal kapcsolatban, hiszen ilyen épület nem terem minden sarkon. Az utolsó bekezdés megírásához viszont szerettem volna pár beteggel beszélgetni a Hospice Ház falain belül. Ez amolyan kötetlen párbeszéd lett volna az életről és a múltrol a betegek szemén keresztül. Sajnos a covid és egyéb dolgok végett csúszott a tervem ezen része. Végül 2022 januárjában összefutottam Piroskával, akinek nagyon tetszett az addigi írásom, és megkért „hivatalosan” a Majosházai Hospice Ház bejárata előtt, hogy írjam meg az építkezés történetét. Azonnal „Igen”-t mondtam! Természetesen az addig megírt bekezdéseket is beletettem a kiadványba, sőt, kibővítettem további gondolatokkal.

Lidércfény HQ: Milyen munkát, erőfeszítést igényelt a részedről ennek a megírása? Mert mégiscsak más egy ilyet papírra vetni, mint egy, a fejedben kitalált történetet.

SzaGe: Itt szembesültem először, hogy nehéz megírni egy olyan valós történetet, ami egy másik ember fejében létezik. És nem egy nap eseményeit kellett papírra vetnem, hanem nagyjából másfél évtizedét. Nagyon sok információ zúdult rám, amit igyekeztem serényen, kézzel jegyzetelni. A kronológiai sorrend kibogozása és összefűzése se volt egyszerű feladat. A fogalmazás pedig kifejezetten nehéz volt, mert nem akartam állandóan a szóismétlések mocsarában elsülyedni. Volt, amikor egy-egy mondat felett órákat pislogtam. A legnehezebb részek viszont nem a megírás volt, hanem a feldolgozás.

Református Dunamenti Kistérségi Diakónia

Alapítás: 1996

Majosházai Hospice Ház építésének krónikája

2013 – 2018

Készítette: Szabó Gergely
Lektorálta: Török Ida
Nyomdai kivitelezés: Kovencz Péter

Majosháza, 2022. október 31.

A létezés és az elmúlás olyan formában közelítette meg a gondolataimat, ami alapjaiban megmozgatta a világról alkotott véleményemet. Sokat beszélgettünk Piroskával a kereszténységgel kapcsolatos fogalmakról, félelmekről, negatív és pozitív élményekről. Ezen dolgok megemésztése néha hetekig húzódott.

Lidércfény HQ: Miért gondoltad, hogy minket keresel meg az általad írt szövegrész szerkesztésére?

SzaGe: Amikor megemlítettem a Lidércfény csevegős applikációján, mire készülök, Ida felajánlotta, hogyha készen leszek, akkor segít rendbe tenni a szövegezést. Amellett különösen kíváncsi volt a történetre is. Ennek nagyon örültem! Ráadásul a Lidércfény szerkesztősége

nagyon segítőkész, ami manapság ritka dolog, hiszen az amatőr írókat a lehetőségekhez képest maximálisan támogatják.

Lidércfény HQ: A kiadványt elolvasva jó érzéssel töltött el, hogy számos vállalkozó, cég, szervezet, magánszemély, de még gimnáziumi osztály is vagy kedvezményesen, vagy egyszerűen csak társadalmi munkában segített abban, hogy a hospice ház fizikailag felépülhessen. Jól gondolom, hogy ez a krónika is hasonló módon készült el? Már csak abból is kiindulva, hogy Ida is örömmel segített, pusztán a szabadidejéből áldozva erre a nemes ügyre.

SzaGe: Az írást önszántamból, úgymond társadalmi felajánlásból készítettem. Egyébként szívesen áldoztam rá a szabadidőmből, mert ez a történet nem egy szokványos építkezésről szól. Sokkal több rejlik benne, és ezt is szerettem volna elmondani.

Lidércfény HQ: Ha megengedsz egy kissé személyesebb kérdést: A református egyházközösség tagjaként te hogyan viszonyulsz a halálhoz, az elmúláshoz?

SzaGe: Több novellámban foglalkoztam már a halállal és az ahhoz vezető úttal, mert nagyon érdekelnek ezek a dolgok. A vallás ismerete ezért is jó alap ebből a szempontból, mert van mihez viszonyítani, és egyszerűbb, reménytelibb egy olyan életszemlélet, ahol tudjuk, van felettünk valaki, aki figyel és megóv minket.

Lidércfény HQ: Mit gondolsz a végeredményről, szerinted hogy sikerült a kiadvány?

SzaGe: Mivel aránylag kezdőként csináltam ezt a kiadványt, biztosan lehetett volna jobb is, de a visszhangok alapján megérte a fáradozás. Időnként úgy érzem, hogy lesz még efféle „felkérés” az életemben.

Lidércfény HQ: Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre álltál, és őszinte örömmel tölt el bennünket is, hogy egy ilyen fontos ügy mellé mi is odaállhattunk a magunk szerény eszközeivel.

SzaGe: Én köszönöm a lehetőséget, és a munkátokat! Idának sokat köszönhetek, aki nemcsak a vesszőhibákra hívta fel a figyelmemet, hanem jóval mélyebbre nyúlt, amivel segített rendbe tenni az írást. Büszkeséggel tölt el, hogy a Lidércfény „szerény” tagja lehetek! És különösképpen neked is köszönöm, Jimmy, a fáradozásodat!

Ann Heart

Hála

A tükör előtt állva illegette magát. Minden oldalról megnézte, hogy áll rajta a kosztüm, mely az egyik kedvence volt. Találkozóra volt hivatalos barátnőjével, melyet már nagyon várt. Fejére tette fehér kalapját, mely alól aranyászke loknijai csigáztak vállára. Miután elégedettséggel töltötték el a látottak, felkapta a fotelből fehér, bőr retiküljét, melyből előkészítette napszemüvegét, hogy az utcára kilépve mögé rejthesse szemét, megvédve a káros sugaraktól. Karórájára pillantva látta, hogy még több mint fél órája van, de mindig szeretett előbb ott lenni, mint-hogy órá várjanak. Gyalog ment a megbeszélt helyre, mely nem volt más, mint a kétsaroknyira lévő De Palma kávéház. Ez volt az egyik kedvenc helye, előkelően díszes berendezése, a kellemes hangulat és nem mellesleg Pierre, a pincér miatt, aki kedvességével mindig lenyűgözte. Magassarkú cipőjének kopogása felkeltette a férfiak figyelmét és azon nőket, akik megvetéssel elegyített irigységgel néztek végig rajta.

Ahogy a találkozó helyszíne felé haladt, egy alakon állapodott meg a tekintete, aki egy koszos, rongyos farmerban és egy szakadt olívvzöld színű pólóban vizsgálta az előtte lévő szemetes konténer tartalmát. Üvegek és fém dobozok után kutató, melyet egy szemeteszsákban gyűjtött. Elfintorodott a látványtól. Nem értette, hogy miért csinálják ezt ezek a szerencsétlen ágról szakadtak, ha egyszer elmehetnének dolgozni is. Mindig is megvetette az utcán élő mihaszna, naplopó népet. Miközben az alakkal volt elfoglalva, egy erős rántást érzett bal karján, de mire reagált volna, már késő volt. Táskája egy idegen férfi kezében volt, aki sebesen elinalt vele a sikátor mélyére.

– Segítség! Tolvaj! – kiáltotta kétségbeesésében. Azt sem tudta mit csináljon, az ájulás kerülgette ijedtében és tehetlenségében.

– Mi történt hölgyem? – kérdezte egy arra járó férfi.

– El... valaki ellopta a táskámat. Csak úgy lerángatta rólam. Fényes nappal. Mindenem benne van.

– Hívja a rendőrséget! – adta a tanácsot az idegen.

– A mobilom is a táskában volt. Nem régen vettem. A legújabb gyártmány – tört ki könnyekben. Annyi pénzem sincs, hogy az utcai telefonfülkéből felhívjam.

A férfi táskája zsebébe nyúlt, hogy elővegye sajátját, felajánlva az ominózus eset bejelentésére, de ekkor egy szakadt ruhában lévő ember lépett melléjük zihálva.

– Elnézést! Ez a táska az Öné? – kérdezte a hajléktalan férfi.

– I...igen, de ... – hebegett a nő.

– Egy fiatal férfi futott el vele, de sikerült utolérnem. Elláttam a baját, egy életre megemlegeti, elhiheti – nyújtotta a fehér táskát.

A nő gyorsan elkapta kezéből és első dolga az volt, hogy megnézzé minden benne van-e. Megnyugodva tapasztalta személyes értékeinek hiánytalan meglétét. Mindeközben a hontalan visszatért eredeti dolgához és a másik idegen is magára hagyta. Hálát érzett a férfitől, ha ő most nincs itt, akkor valószínű búcsút inthetett volna holmijának. Elővette pénztárcáját és kivett egy százdollárost, hogy ezzel köszönje meg a férfinak a segítségét.

– Uram! Szeretném, ha elfogadná! – nyújtotta a papírpénzt.

– Köszönöm, de nekem nem kell. Ha szeretne segíteni, akkor a Mi Egyházunk árváinak adományozza, kérem!

– De... – rökönyödött meg. Nem erre a válasza számított.

Állt egy darabig a férfit nézve, majd mivel még volt tíz perce a találkozóiig, elindult a templom irányába.

2022. 11. 25.

Ilona

A pofon

Ránézek az órára.

– Atyaisten, most már teljesen biztos, hogy elkések! Nem igaz, hogy ez a gyerek minden reggel kikészít. Talán, ha nem a portán mennék be, hanem a hátsó bejáraton, nem venné észre főnököm, hogy már megint elkések. Hívjam fel Zsuzsit, hogy...

Óriási pofon csattan az arcomon. Térdre esek, és érzem, ahogy forró vizeletem elárasztja alsótestem.

Mi történt? Kicsit szédülök, de tartom magam, nem akarok a földre zuhanni. Lassan tisztul a fejem, de még nem tudok felállni. Kissé felemelem a fejem, és belenézek az előttem álló ember gyűlölettől izzó szemébe.

– Miért? – nyögöm elhaló hangon. Furcsa sós ízt érzek a számban. Köpnöm kéne.

– Mert megaláztál! – ordítja, miközben szájából fröcsög a nyál.

– Nem is ismerlek! – mondom sírós vékony hangon, miközben próbálok felkászálódni a földről. Térdeim alig engedelmességek és a fejem még mindig kótyagos. Két lépésnyire tőlem meglátom a szemüvegemet. Megpróbálok odamászni, mert felállni még nem tudok.

– Ezt keresed? – mutat szemüvegemre.

– Igen, köszönöm! – mondom hálásan.

Odalép, és teljes erejével rátipor, a rend kedvéért bele is tapossa a földbe.

– Ne! – sikoltom elkeseredetten. – Nem látok szemüveg nélkül – sírom újra el magam.

– Akkor a parkolóban is hordhattad volna! – ordít kikelve magából.

Félek. Miről beszél ez az ember?

– Milyen parkolóban? – nézek fel támadómra. Hiába szeretném tisztán látni arcát, szemüvegem nélkül és könyveimtől az arcát csak egy elmosódott vörös pacának látom.

– Az áruház parkolójában, ahol a haverjaim előtt megaláztál, te hülye ribanc! – fröcsögi. – Behúztál előttem a szabad helyre, pedig láttad, hogy be akarok állni. Mindenki rajtam röhögött a kocsiban.

– De hát én nem tudok vezetni – mondom elhaló hangon.

– Azt tudom, azért álltál elélem mi? Anyád úgy látszik, nem tanította meg, hogy mit szabad és mit nem. De most megtanultad, hogy velem nem szórakozhatsz, mert nagyon megbánod!

– Autóm sincs – nyögöm és megpróbálok felállni.

– Letagadod, hogy megaláztál? – kérdezi szinte őrjöngve és elindul felém fenyegetően. – Engem nem alázhat meg senki!

– De hát nem is ismerlek – sírom el magam. Nem tudok elmenekülni, képtelen vagyok moccanni, letaglózva várom a következő ütest.

– Hülyének nézel? – közelít egyre jobban.

Fülemben dobog a szívem, iszonyatos rettegés lesz úrrá rajtam. Hogy alázhattam volna meg, hiszen soha nem találkoztam vele. Miért bánt, mit akar tőlem?

– Nem érted, te állat, hogy nincs autóm és nem is tudok vezetni?! – nyüszítem hangosan félelemtől eltorzult hangon.

– Mit csinálsz haver? – kérdezi egy bakancsos láb kínzómtól.

– Móresre tanítom ezt a luvnyát, ez állt elélem tegnap a parkolóban, de most megtanulja, hogy udvariasság is van a világban – mondja kioktatva haverját.

– Te eszetlen, az nem ez a csajszi volt – röhögi el magát a bakancsos. – Az egy jó nő volt. Ez meg... hagydd, gyere, menjünk, Joci már kikérte a sört.

– Ha nem Dréheret vett, akkor pofán vágom – neveti el magát jókedvűen, azzal megfordulnak és elindulnak a kocsmá felé.

– Te meg állj már föl, ne játszd itt a megbántottat! – néz le rám megvetően. – Jegyezd meg, hogy velem nem lehet toszakodni!

Megszűnt a világ, nincsenek hangok, nincsenek zajok. Néma csend telepszik rám. Felülök, sajog mindenem. Patakzó könnyeim és orrom váladéka összekeveredve folyik le az arcomon. Önkéntelenül kezdem el bepakolni táskámba a földön szanaszét heverő holmikat. Kéne egy zsebkendő. Lassan felállok és körülnézek.

Hirtelen éles hang tépi fel bepárnázott tudatomat.

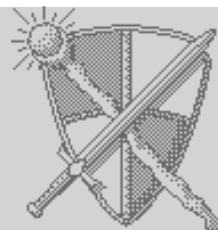
– Nagyon fájt néni? – kérdezi egy kislány együttérzőn.

– Én is ki szoktam kapni apukámtól, de nekem már nem fáj – mondja és odaszalad a szüleihez.

El kéne indulnom. Elkések.

Maggoth1

A Hold vonzásában

Úrutazásom hatodik napján azt álmodtam, hogy az ott-honunkat övező erdőben kóborolok, miközben a sárga fényű lampionként világító Hold misztikus erővel hív magához. Megbűvölten bámultam a hatalmas égitestet, lelkemben ősi ösztönök ébredtek. Ledobáltam ruháimat, torkomból artikulálatlan hangok törtek fel, és barbár táncba kezdtem.

Veritékben úszva riadtam fel, körmeimet görcsösen priccsem kárpitjába vajtam.

A mi családunk mindig is különleges kapcsolatban állt a Holddal. Arthur bácsikámnak holdtölték idején úgy megerősödött az arcszörzete, hogy a legélesebb zsilett-penge is kicsorbult rajta. Aztán ott volt Stephanie néni-kém, aki a holdtöltéken alvajáróként garázdálkodott a házban, nagyjából olyan határfokon, mint elefánt a porcelánboltban. Egyszer láttam, ahogy önkívületben keresztülsétál a könyvtár tömör tölgyfaajtaján, bár Joanne nővérem szerint csak a képzeletem játszott velem.

Én sem voltam különb vérrokonaimtól, a telihold bűvös sugárzásától magam is számtalanszor ekstázisba estem. Ezek a különös rohamok végigkísérték egész fiatalkoromat, ám tanulmányaimat nem befolyásolták, mivel mind tanárain, mind diáktársaim előtt sikeresen eltitkoltam őket.

Már kiskamaszként eldöntöttem, hogy engedek égi kísérőnk vonzásának, és egy nap a felszínére lépek. Huszonegy éves koromra teljesült az álom, bekerültem az Nemzeti Repülési és Űrhajózási Hivatal 2027-es Hold-programjába, és minden létező tesztet maximális pontszámmal teljesítettem. Én lettem az első számú jelölt, aki Neil Armstrong és Buzz Aldrin nyomdokaiba léphet. Ez okozott bennem némi meghasonlottságot: énem egyik fele ezer szállal kötődött a tudomány és a racionalitás világához, míg a másik transzcendens erők ködös határmezsgyéin bolyongott.

Amikor familiám értesült az örömhírről, hatalmas dári-dót csapott, amelyre meghívtuk a teljes klánt. Ordas zsi-bongás verte fel ősi kúriánk termeit, a farkaséhes rokonság hajnal hasadtáig mulatozott. Mindnyájukat megöleltem, végigsimítottam az ódon falakon meg a könyvtárszoba vadonatúj ólomajtaján, és jó időre búcsút vettem otthonomtól.

Csapongó elmém felidézte a kilövés emlékképeit. A Cape Canaveralban található Kennedy Űrközpont tükörsima betonján álltam a célba juttatásomra kijelölt rakéta előtt. A gigászi acélmonstrum vakítóan csillogott a szikrázó napfényben, törzsén a Perverseranc felirat díszelgett. Tagjaimon narancssárga szkafander feszült, koponyámon

űrsisak gömbölyödött. Magabiztosan felfelé indultam a jármű bejáratához, és nemsokára segítőkész technikusok az irányítófülke ülésébe szíjaztak. Ezt követően lezárták kívülről az ajtót, és egy monoton géphang elkezdte a viszsaszámlálást.

A hajtóművek iszonyatos hangerővel feldübörögtek, és az űrhajó elszakadt az űrrepülőtérről betonjától. Örült rázkódás dobálta a testemet, miközben jól tudtam, hogy lényegében egy sok megatonná bombán ülök. Végül levált az első fokozat, és Perverseranc megszabadult a Föld nehézkedési erejének béklyóitól. A több g-s gyorsulástól leírhatatlan fájdalmakat éltem át. Jól tudtam, hogy egy átlagos ember már az első percekben szétkenődött belsőségekkel és ízzé-porrá tört csontokkal omlott volna el a pilótaülésen.

A NASA-nál az volt a hivatalos narratíva, hogy a tagjai azért nem tértek vissza jó darabig a Holdra, mert sehol sem találták az erre alkalmas technológiát, ami a 60-as évek végén még a rendelkezésünkre állt. Ez természetesen bődületes baromság volt. Az igazságot egy Eugen Forbes nevű orvos specialista osztotta meg velem néhány nappal a fellövésem előtt.

– Hétköznapi ember képtelen elhagyni a Földet, még a hivatásos űrhajósok között sincsenek olyanok, akik fizikailag alkalmasak lennének erre. Persze megkérdezhetnéd, hogy ha ez így van, miért nem eresztjük szélnek a sok használhatatlan jelöltet. A válasz egyszerű, azért, mert akadnak különleges vérvonalak, amelyek időnként kitermelnek egy-egy speciális személyt. Armstrong és Aldrin is ebbe a kategóriába tartoztak, csak sajnos fenemód kevés hozzájuk hasonló akad, és átkozottul nehéz megtalálni őket.

Megvakargattam az államot.

– Mi van a független űrügynökségekkel meg az űrturistákkal?

Forbes legyintett.

– Az a néhány űrturista, aki ténylegesen kijutott a bolygóközi térbe, szintén különleges egyed. A Nemzetközi Űrállomás időnként úgymond élő adásban bejelentkez

dolgozói mind fizetett színészek, akik műtermekben bohóckodnak. Van egy globális megegyezés az űrügynökségek között: a show-nak mennie kell, hogy ne vonják meg az iparágtól a milliárdos támogatásokat. Időnként pedig tényleg felbukkan valaki, aki valóban képes élve átvészelni a kilövést.

Eltátottam a számot.

– Végig tisztában voltatok a valódi természetemmel?

A doki a vállamra csapott.

– Már az első orvosi vizsgálatoknál lebuktál, de nem kerítettünk túl nagy feneket a dolognak. Tudod, a magad-fajták sokat fejlődtek az évszázadok során, ha tekintetbe vesszük, hogy a régi időkben általában megvesztek, és többnyire fáklyás falusiak hányták kardélre őket. Persze utána néztünk a háttérnek. Az otthonod környékén ritkák az eltűnések, szóval ti elég fegyelmezettek vagytok, nekünk meg kapóra jött, hogy végre akad valaki, aki újra a Holdra küldhetünk...

Felemelkedtem fekvőhelyemről, és a szivacson éktelenkedő hasadásokat bámultam, miközben visszahúztam a karmaimat. A Perverseranc ablakához mentem, és kibámultam rajta. A csábító fényben úszó Hold betöltötte a látóteremet. Legszívesebben hangosan felvonyítottam volna, de leküzdöttem a késztetést.

Egész testemen vastag szőrzet sarjadt alvás közben, de a szkafanderemet úgy tervezték, hogy elrejtse átváltozásomat. A tagjaimat fedő vastag bundából semmi sem fog látszani élő adásban, ahogy megnyúlt pofámból és merevedő agyaráimból sem, mivel felkapcsolom az űrsisakom fényszűrőit a műsor kezdete előtt. Már csak elő kellene rukkolni valami jó kis „holdralépős” szöveggel, Armstrong ugyanis elég hathatósan letette a garast az asztalra ezen a téren. Természetesen kicsit átalakították az eredeti üzenetét, mire a földi hallgatósághoz ért, Dr. Forbes azonban elárulta, mit mondott igazából, amikor elhagyta az Apolló-11-et.

„Kis lépés ez az emberiségnek, de hatalmas ugrás egy farkasembernek!”

Zspider

Varrt Ember

A két lány rettegve rohant végig a kihalt utcán, a villódzó lámpák alatt. Esetlenül, egymásba kapaszkodva húzták egymást a metrólejáró felé. Félve pillantottak újra és újra a hátuk mögé. A sötétékbe borult égbolt halovány fényében éppen hogy ki tudták venni a robosztus alakot, aki a messzeségből közeledett.

Esve-kelve botladoztak le a lépcsőn, a félelem tehetetlen görcsökbe szorította a végtagjaikat. Heves lihegéssel pillantottak egy vidám, jelmezekbe öltözött társaságra, akik egymást kergették, nagy pezsgősüvegeket adtak körbe, és hangosan nevettek.

A lámpák kialudtak pár pillanatra, mire a társaság megdermedt, aztán elégedetlenül ciccegetek és a város hanyag

fenntartását emlegették. A többség észre sem vette a közeledő lányokat, kivéve a csendes, orvosjelmezes, vékony férfit, aki óvatosan kihajolt a barátai közül, hogy megfigyelje az érkezőket. Ilyen félrészeg állapotában nem tudta volna biztosra mondani, hogy a két lány tényleg valamitől fél, vagy csak fáradtan leültek egy padra.

– Na, mi van, Bagi, te Rómeó? – borzolta össze a haját az egyik barátja.

Az orvosjelmezes csak elhessegette barátja kezét és tovább figyelte a kötésekre bújó lányokat. A fura múmiajelmez nem rémisztették el, sőt, mire meghallotta a metró fémes rikoltását az alagútból, már feljűk indult, remélve, hogy egy kocsiba kerülhet velük.

A megálló szemetét felkavarta a hurrikánszerűen süvítő levegő, a lámpák egyre gyakrabban kapcsoltak ki. A társaság többi tagja egymást fogta a szélben és a szinte rémisztő sötétségben. Egyikük sem látta a lépcsőn érkező óriást.

A megálló ismét feketeségbe borult, csak az érkező, üres metró belső lámpái világították be. A fiatalok kapkodva szálltak fel, otthagya üres üvegeiket. Az orvosjelmezes követte a lányokat és akkor figyelt fel a monstrumra, amikor azok rémülten ránéztek.

– Utolért minket! Menj! – sikoltotta az egyik múmia a másíknak.

Bagi félve nézett vissza az ablakokon a barátai után. Még éppen látta, hogy az ajtó bezárult és a robosztus alak belépett velük a kocsiba. A lámpák mindkét vagonban villództak, de Bagi nagy levegőt vett, összeszedte minden merszét és bizonytalanul a lányokhoz sétált.

– Jól vagytok? – kérdezte.

Egyikük sem válaszolt, csak félszegen biccentettek.

– Ne hagyd, hogy megint elkapjon minket!– nyögte ki végül az egyikük gyámoltalanul.

– Ki ez a pasi? – A kérdésre azonban halálsikoly érkezett válaszként, amit azonnal el is nyomott a metró érces nyikorgása. A férfi aggódva visszapillantott és látta pár ismerőst a köztes kocsiba rohanni. Jelmezüket vér borította és az arcukon őszinte félelmet látott. Bagi azonnal megpróbálta kinyitni a kocsik közötti ajtót, de a kilincs beragadt.

Ekkor az egyik barátja repült a menekülő ismerősei közé. A torkát kiszaggatták, a vérebe fulladva csapkodott segítségért. A robosztus alak belépett a másik kocsiba. A haldokló mellett térdelő, hercegnőjelmezes lánynál megállt és megragadta a hajánál, így vonzolta az utolsó menekülő felé, aki a beragadt ajtóval küszködött a kocsin belső végében.

– Hívok segítséget! – kiabálta Bagi. Maga is próbálkozott, de nem volt térerő idelent. A metró vadul rángatózott ide-oda, miközben a fények kialudtak a másik kocsiban. Szinte diavetítésként látta a fel-felvillanó fényekben, ahogy a barátját megragadja ez az óriás, és a testével töri át az ajtót. Hallotta az acélt és a csontokat recsenni, egy embert gyermekként sikoltani, és érezte a vér fémese, szúrós szagát, mint még soha azelőtt. Mikor az ajtó kellően elhajolt már, a félig arcát vesztett test zuhant rajta át. Az orvosjelmezes rémületében a padlóra esett és rákjárásban próbált hátrálni.

A hatalmas férfi rátaposott a haldokló ember testére és addig nyomta a vaskos csizmájával, míg az ki nem szakította az ajtót. A lámpák még jobban megvadultak ebben

a kocsiban is. Bagi végre jól látta a férfit, aki régi, szakadt ruhában tornyosult fölé. Továbbnyomult, rálépett Bagi barátjára, akit talán halottnak hitt, látva a brutális sebeit. De a fiú még mindig hörgött, ameddig a monstrum rá nem helyezte a súlyát és a csontjai hangosan roppantak. Még remegett párat, aztán nem mozdult többé.

A kocsiba hirtelen fény áradt be: megérkeztek a következő megállóba. A lányok azonnal kirohantak és az orvosjelmezes négykézláb követte őket, mindannyian hevesen kapkodtak levegőért. A záródó ajtók majdnem becsípték Bagit.

– Ki volt ez? – kérdezte a férfi.

– A Varrt Ember – felelte az egyik lány, de mielőtt folytathatta volna, a zárt ajtó üvegén áttört egy markos kéz. Megragadta az ajtó fém részét és szétfeszítette. A lámpák megvillantak a megállóban.

Bagi visszanézett a lányokra, majd a gyilkosra, aki jött utánuk. Ő maga se tudta, hogy honnan szerzett merszet, de odarohant és felkapta az egyik fém kukát egy oszlop mellől. Minden erejével a robosztus alak fejére sújtott vele, ám az meg se rezdült. A fények még párszor visszatértek és az orvosjelmezes meglátta, hogy a vele szemben álló férfit ezer ember bőréből varrhatták össze. Két különböző színű szeme érdektelenséggel mérte fel őt. Az egyik kezében még mindig vonzolta a hercegnőjelmezes lányt, akit most a díszes padlókövekre ejtett. Megragadta Bagit a nyakánál fogva és a magasba emelte, akár egy gyermeket, majd a falhoz vágta.

Az orvosjelmezes durván bevágta a fejét, duplán látott mindent és nem bírta megmozdítani a végtagjait. Tehetetlenül figyelte, ahogy a szörnyeteg utoléri a két lányt.

– Elég volt ebből! – parancsolta mély, reszelős hangon, rideg nyugalommal. – Hazamegyünk. Szereztem nektek friss bőrt – emelte meg újra a hercegnőt.

A két lány lehajtott fejjel megadta magát.

– Igenis, apa – szípozták halkan.

A Varrt Ember elindult, az egyik lánya utána, a másik viszont lehajolt Bagihoz. A férfi tehetetlenül remegett, mikor meglátta a lány igazi arcát a kötések alatt. Megannyi nő bőre volt rávarrva egy finomcsontú arcra, tisztán látható öltésnyomokkal, az ajka megannyi színben csillogott a villogó lámpafények alatt.

– Apa! – szólt a Varrt Ember után. – Hazavihetjük őt?

Publikált: 2022. 10. 15.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Zanbar

B-

– Nagyon szép rajz, Kata! – dicsérte meg az előtte álló kislányt, majd előhúzott a zsebéből egy Negro cukorkát. Kata a többiekkel ellentétben ezt kedvelte.

Egy mosoly volt a jutalma. Egy őszinte, boldog, gyermekmosoly. Ezt sohasem fogja megszokni.

A mosolyt, a kötődést, a szeretetet.

Ujjaival beletúrt a kislány kócos, barna fürtjeibe és visszahúszta a többiekhez játszani.

Nem, nem játszani. „Emocionális és kreatív készségfejlesztő foglalkozás” zajlott, ahogy a kartonokban állt. Felettesei képtelenek voltak megérteni, hogy a gyerekek, függetlenül attól, hogy egy kiemelt, titkos kísérlet alanyai voltak, attól még gyerekek maradtak. Ezt a „sajnálatos tény” sem Budapesten, sem Moszkvában nem akarták tudomásul venni.

Lepillantott arajzra. Kata négyéves korában szabad kézzel tökéletes kört rajzolt, ötévesen pedig jöttek az egyszerűbb, szabályos testek. Egyenes vonalakkal, hibátlan szögekkel. Mára a komplex, egy felnőtt számára is nehezen átlátható sokszögletű térbeli testeknél tartott. Kivételes volt a szem-kézkoordinációja.

Mindegyikük különleges volt valamilyen formában.

Árpádnak, aki Kata mellett játszott, és akit nagy, elálló fülei miatt, csak „Fülinek” hívtak a többiek, fotografikus memóriája alakult ki, és fejlődött tovább olykor napról-napra, elképesztő mértékben. Kártyapaklikat rakott ki, egész oldalakat írt le fejből, akár idegen nyelven, akkor is, ha csupán egyetlen alkalommal és csak rövid ideig láthatta őket. Jankának, a számokhoz volt érzéke. Hatévesen, mérnökszakos egyetemistáknak feladott példákat oldott meg, fejben. Péter, fakockából emelt lenyűgöző építményeket. Alkotásai, minden képzeletet, sőt olykor mintha a gravitációt is meghazudtoló módon csavarodtak, nyújtóztak el vízszintesen, vagy éppen törtek a mennyezet felé, s a hirtelen kelt huzat sem tudta megingatni őket.

– Érdektelen! – csattant fel újra és újra Panyolai elvtárs, amikor beszámolt neki az eredményekről.

Mindig ezzel kezdte, aztán fújtatva felpattant, széles bőrfoteléből és kövér, szőrös bal kezével az asztalra támaszkodva, rázni kezdte felé a jobbját. Panyolai alacsony volt és testes, bőre örökön izzadságtól nyirkos. Kopaszsága, himlőfoltos arcára és az az önkéntelen szokása, hogy egy-egy váratlan pillanatban végignyalt a nyelvével a felső ajkán, csak erősítette az emberben a képzeletet, hogy Panyolai sokkal inkább holmi hatalmasra nőtt varangy, ami valamiképpen megtanult beszélni és sikeresen belépett a pártba, sem mint ember. A férfi tudta, hogy mit gondolnak róla az emberek, s bár sohasem tette szavá, egyetlen alkalmat sem szalasztott el arra, hogy megleckéztesse azokat, akikről tudta, hogy miként vélekednek róla.

– Rajzokat, kártyatrükköket és kockavárákat akar eredményként feltüntetni! – háborgott Panyolai. – Ha ilyesmit

akarnánk, nem finanszíroznánk a maga kutatásait, és ha csak ilyesmi van, akkor csak vesztegeti a párt idejét, pénzét és türelmét! Visszaél a jóindulatunkkal!

Egyszer hallotta valakitől, hogy Panyolai titokban szereti magát Lavrentyij Berijához hasonlítani. Sztálin kéréseire kegyetlen, kegyetlen és arrogáns vérebéhez, aki megoldotta a rábízott problémákat. Mindegy kinek és mekkora árat kellett fizetnie érte.

„Visszaél a jóindulatunkkal!”

A férfi szerette ezt hangoztatni, és ha szigorúan nézte a dolgot, ez így is volt. Egy ideig mindenképpen. Még akkor is, ha éppen az ellenkezője állt az érdekében. Amíg létre nem hozta a Kettes csoportot.

Tekintete a gyerekekre tévedt. Az Egyes csoport volt a kirakat, a szép és reményteli felszín, az, aminek, a kísérletnek valóban lennie kellett volna. Az, amiről minden tiszta lelkiismeretű tudós álmodott. Az, amit mindenkinek érdekelnie kellett volna, ám senki sem volt rá kíváncsi. Az, ami nem hozta vissza a fiát.

Ahhoz tovább kellett lépnie.

Felállt, ám mielőtt távozott volna, az asztalon hagyott négy szem cukorkát. Tudta, hogy a gyerekek nem nyúlnak majd hozzájuk, csak majd az ebéd után. Jól neveltek, és talán túlságosan is szófogadóak voltak. Panyolai meg a többi felettese nem láttak bennük igazi potenciált, pedig mindig is a hozzájuk hasonló gyerekek változtatták meg a világot. Nagy dolgokat fognak véghez vinni, és talán helyrehozzák azt, amit ő, valamint az őket megelőző generációk elrontottak.

Már ha hagyják nekik.

A férje jutott az eszébe, aki az ilyen „világjobbító” gondolatait hallva, finoman mindig naiv idealizmusnak nevezve őket. Így tenne most is, ha látná?

Ez a kérdés az elmúlt tíz évben nem hagyta nyugodni. Frigyes mindig tapintatos volt vele ebben a témában. Nem kérdezett túl sokat, nem hánytorgatta fel neki a múltját és soha, még a legingerültebb pillanatiban sem nevezte annak, ami valójában volt, és aminek a világ tartotta volna, ha kitudódik az igazság. Nácinak.

Keserű szájjal hagyott benne a gondolat, hogy igazából csak most, ennyi évvel a Harmadik Birodalom bukása után szolgált rá igazán erre az elnevezésre. Azzal, hogy létrehozta a Kettes csoportot. Azzal, hogy meg akarta menteni a fiát.

Kint fullasztó meleg fogadta. A július forrón és porosan telepedett a városra és a klinika parkjára, ám itt, a vén fák alatt valamelyest elviselhetőbb volt, mint a szomszédos lakótelep sivár, a hőségtől szinte izzadó, tömbjei között.

Átvágott az udvaron és benyitott a Kettes csoport épületébe.

Régebben, mikor még csak néhány hónapja létezett a csoport, minden alkalommal megállt az ajtóban, és elszívott egy szál cigarettát, mielőtt belépett ide. Szükségét

érezte ennek az apró rituálénak, hogy ketté tudja választani azt a két személyt, akit a kutatás megkövetelt. Az orvost és a „tudóst.” Később sem volt könnyű, mert az az ember, akinek itt ebben az épületben kellett lennie, undorral töltötte el. Azokra emlékeztette, akiknek a felügyelete alatt, annak idején Reinbornban, dolgozott. Azokra, akik szenvtelen arccal nézték végig az intézmény lakóin és személyzetén végbemenő változásokat, és akiknek az utasítására újra és újra tűt kellett döfjön annak a csecsemőnek a fejébe vagy a gerincébe, hogy agy- és gerincfolyadékhoz jussanak tőle. Mindezt azért, mert a vére nem volt elég. Már nem.

Meg kellett tanulnia annak lenni, amik ők voltak. Az eredményekért. A fiáért.

Az Egyes csoport mindig együtt játszott és egyelőre közös hálótérben is aludt. Az eltöltött idő közösséggé, testvéreké formálta őket. Így is volt rendjén, így is akarta. Miként azt is, ami a Kettesel történt.

Bizonyos értelemben csupán a hígítási arányon múlt az egész. Egy nagyobb, töményebb adag, jelentősebb változásokhoz és így „jobb” eredményekhez vezethetett volna. Ám a pontos arányt eltalálni, mely az Egyes csoportéhoz hasonlóan stabil, ám effektívebb átalakuláshoz vezetett, nehéz volt. Nehéz és időigényes, Ebből viszont nem volt elég. Sohasem volt elég.

„Érdektelen!” – kiabálta a fülében, a varangyképű Panyolai, öklével az asztalára támaszkodva. „Érdektelen!”

A bejárat után jobbra fordult, a nyilvántartó felé. Kicsi, ablaktalan helység volt, három falát egy-egy méretes kartotékszekrény uralta, a sarokban asztal és szék. Olyan volt, mint bármelyik más hasonló helyiség egy klinikán, kollégái mégis arra panaszkodtak, hogy kényelmetlen, sőt nyomasztó hangulat árad a falaiból. Vagy inkább a szekrényekből, tette hozzá magában. Az „ami elromolhat, az el is romlik” kérlelhetetlen igazsága okán a sietősen összeállított második vakcina, bár a felettesei nyomására született, azok sohasem vállaltak felelősséget érte, kis híján a kutatás végét jelentette. Mert az talán érdektelen volt számukra, hogy milyen a gyerekek közérzete, ám, az hogy gyorsabban halnak, mintsem pótolni tudnák őket, már nagyon is. Főként, hogy mindig is ez volt az egész kísérlet Achilles-sarka. Az alkalmas alanyok rendkívül alacsony száma.

Így is... így is olyan sokan voltak. Összesen tizenkilenc gyerek került a Kettes csoportba, de mostanra csupán hárman maradtak. Három különböző vakcina-sorozatból. Tudta, hogy amint lehetséges, továbbiakat küldenek majd. Amint előállítja a stabil, minden esetben megbízhatóan működő változatot.

De nem akarta megtenni.

Nem tudta megtenni.

Nem, amíg nem lesz elkerülhetetlen.

Odalépett a nyilvántartó kis asztalához és gyorsan átlapozta a hétvégén készült jelentéseket. Az, akivé itt, ebben az épületben kellett válnia, a maga keserű módján sokkal hatékonyabb volt, mint az, ki az Egyesek esetében, vagy akár odakint volt. Hatékonyabb és szenvtelenebb. Láz, rémálmodok, dühkitörések, Tamás ismét megharapta két munkatársát, Klára egyikükhöz vágott egy széket. Mindkét gyerek a szokásos gyógyszereket kapta az epizódot követően. Csak a szokásos, a mindennapos rutin, a Kettes csoportban.

Szortírozta az anyagokat és elzárta őket a szekrények mélyére.

Voltak pillanatok, mikor még a jobb meggyőződése ellenére is bízott benne, hogy a kísérlet e része így is sikeres lesz. A fia miatt. Voltak pillanatok, de mára elmúltak. Ám míg ő belátta, sem a budapesti, sem pedig a moszkvai felettesei nem lettek volna hajlandóak elismerni, hogy amennyiben az Egyes csoport érdektelen, úgy a Kettes a teljes kudarc.

Az Egyes csoporttal ellentétben, akik együtt játszottak, ettek és aludtak, a Kettes tagjai csak ritkán töltöttek tizenöt percnél többet együtt és akkor is csak felügyelettel. Akkor sem igazán beszéltek egymással valami sokat. Vilmos például egyáltalán nem beszélt. Még most, hat évesen sem. És nem is aludt. Soha.

Egész kutatása egyik, hanem legnagyobb felfedezése az volt, melyet szintúgy nem sokra értékelték feljebbvalói, hogy az alanyok képességeit a vakcina töménységén kívül várakozáson felüli mértékben befolyásolta az emocionális és szociális fejlettségük. Az Egyeseknek, akikkel gyerekként bántak, bár képességeik elmaradtak a felettesei által elvártaktól, nem voltak sem ön-, sem pedig közveszélyesek. Különleges gyerekek maradtak, és nem többek. A Kettesek viszont, a koruknak megfelelő értelmi és érzelmi szintet sem érték el. Tamásnál kényszeresen rögzült az orális fixáció, rágott, harapott, és elsőként mindig megízlelte a dolgokat, csak utána foglalkozott minden más jellemzőjükkel. Klára a katatóniába hajló bezárkózás és a fékezhetetlen dühkitörések közötti széles skálán ingadozott, oda-vissza, akár napján tucatszor is. Vilmos pedig nem beszélt. Egyáltalán.

Tudta, hogy ezek a gondok csak mélyülni fognak, ahogy egyre nagyobbak lesznek, s hogy mennyire „érdektelen” lesz mindez a feljebbvalói számára. Azért, mert képtelenek lesznek beismerni, hogy a képességeik dacára ők hárman ellenőrizhetetlenek, s mint ilyenek, fegyvernek hasznotalanok. Egy kiképzőtiszt katonát faraghat egy sérült lelkű fiatalból, a végtelenségig kiüresítve őt, hogy csak a parancsoknak engedelmeskedjen, de képtelen volt összeragasztani azt, ami eleve törött volt.

Voltak pillanatok, amikor ésszerűtlen módon hálát érzett ezért. Voltak pillanatok, mikor mégis helyre akarta hozni. Mikor magához akarta ölelni őket, és visszavezetni a gyermekkorba. Vissza az emberségükhöz. Ahhoz, amit elvett tőlük. Ám nem tette meg. Az Egyes csoport bizonyította a kutatás sikerességét, de ők, a Kettesek fogják megmenteni a fiát. Amint felettesei elégedettek lesznek velük.

A papírmunka után jöhettek aznapki kísérletek.

„Együtt dolgozni” a Kettesekkel, egy különleges állapotot jelentett. Az idő eltorzult, értelmét veszítette, a percek órákká nyúltak, az órák perceké rövidültek. Újra, újra és újra. Egészen addig, amíg a gyerekek meg nem törtek a folyamatos kudarcoktól, és még azután is. Amíg sikerrel nem jártak.

Nézte őket. Azt, hogy Klára láztól piros arccal küszködve próbálta felemelni a műanyag kockát, ahogy Tamás kétségbeesetten kapkod, mert elcsigázott elméje már képtelen volt előre látni a szobájában repkedő legyek mozgását, és így már nem tudta elkapni őket. Tisztán látta a jelentésekből, hogy szombaton jobban teljesítettek, és most úgy tűnt, elég volt egyetlen nap kihagyás, és máris visszaestek. Elkényelmesedtek.

Sohasem kiabált velük, de még csak a hangját sem emelte fel, csak megismételte az utasítást. Újra. Újra. Újra. Elmondta Klárának, hogy addig nem kaphat csokoládét, amíg fel nem emeli a kockát, Tamásnak pedig, hogy csak úgy szabadulhat meg a legyektől, ha ő maga kapja el őket. Senki más nem teszi meg helyettük.

Egészen addig, amíg a gyerekek meg nem törtek a folyamatos kudarcoktól és még az után is. Amíg sikerrel nem jártak.

Elnézte őket. Azt, ahogy küszködnek, azt, ahogy elbuknak, és ahogy végül megteszik, amit várt tőlük. Szemernyi kétsége sem volt arról, hogy gyűlölik érte. Talán még maguk sem fogják fel mennyire komplex, mély és csillapíthatatlan ez az érzés bennük, hogy milyen végletesen eltorzítja, egyébként is sérült lelküket, de így éreztek iránta. Gyűlöltek, félték, és mégis kötődtek hozzá. Mint gyermek az anyjához. Ettől volt olyan keserű és kegyetlen az egész. Mert egy napon felfeslik majd az a hamis kötelék, mely elviselhetőbbé tette számukra az egészséget, és akkor nem marad más, csak a nyers és üres rettenet, amivé az életüket formálta.

Elnézte őket. Azt, ahogy Klárán úrrá lesz az indulat, a düh és a kétségbeesés, a kocka pedig elemelkedik az asztalról, hogy pár pillanattal később az asztal is kövesse. Az erős, heves érzelmek, így az iránta érzett gyűlölet, adott neki erőt ahhoz, hogy megtegye. Tamás végül elkapta a legyeket, amiktől irtózott és félt. Elkapta és az ujjai között szétmorzsolta őket, majd a sarokba kucorodott sírdogálni.

Elnézte őket. A gyermeknek látszó szörnyetegeket, akiket ő teremtett.

Azért, hogy megmentse a fiát.

Az Egyes csoportot felügyelet nélkül lehetett hagyni. Játszottak, megcsinálták a napi feladatokat, sétáltak kint az udvaron, ebéd után szundítottak egyet, és este mindig időben lefeküdtek. Menetrendszerűen.

Ám a Ketteseknél más volt a helyzet. Nappal öten felügyelték őket, éjszaka hárman. Egy ember velük maradt odabent, kettő a pár percre lévő nővér-szállón aludt. Rengeteg szabályt kellett meghoznia, amikor létrehozta a csoportot és még többet, miután csak ők hárman maradtak. Ezek egyike volt, hogy soha senki nem tölthetett hetente egy éjszakánál többet a közelükben. Senki, még ő sem.

Panyolai, a szokásos megvetéssel és fintorral fogadta, mikor tudtára adta, hogy ha tartani kívánja magát ehhez a szabályhoz, több emberre lesz szüksége.

– Eredményeket, azokat mutasson fel nekem végre! – méltatlankodott. – Mire jó egy kislány, aki csak akkor csinál valamit, ha hisztériázik, vagy egy kölyök, aki síró-görcsöt kap?

A férfi sohasem értette meg, hogy ezek a negatív érzelmek egyre csak mélyülnek majd a gyerekekben, mind jobban és jobban beépülve a személyiségükbe, míg már teljesen úrrá nem lesznek rajtuk. Akkor pedig éppen emiatt a kontroll miatt, vagy éppen az állapotától való beteges félelemtől vezérelve sokkal könnyebben lesz majd számukra használni a képességeiket. Sokkal egyszerűbb és sokkal rosszabb.

– Nem régen jött egy jelentés a szovjet kollégáktól. Ők később kezdték a kutatást, mégis előrébb járnak, mint maga. Nagyon nincs ínyemre ez az irány, Frau Fleischer!

Szándékosan használta a német megszólítást, ezzel is utalva a múltjára és arra, hogy mennyire függ, a jelenlegi rezsim jóindulatától.

– Ezért is kértem több embert – tolta elé Vilmos aktáját. – A fiú által mutatott szimptómák sok tekintetben hasonlóságot mutatnak azzal, amit Reinbornban tapasztaltunk. A végeredmény durva, entrópikus és maradandó. Feltételezem, hogy ahogy felnő, úgy fog erősödni a képessége. Talán meg tudjuk tanítani rá, hogy miként irányítsa, és hogyan fordítsa azt a mi hasznunkra. Talán éppen úgy, ahogy az amerikaiak is tették. Ám ha ez nem is sikerülne, Vilmos akkor is egy rendkívüli potenciállal bíró biológiai fegyver. A vizsgálatához viszont szükség van arra, hogy az azt végzők, élmelméjük maradjanak. Erre, amíg ki nem fejlesztjük az immunizáló szert, nincs már megoldás, mint folyamatosan cserélni őket. Ez viszont embereket igényel.

Panyolai homloka ráncba szaladt, mint már megannyiszor. Egy pártkader apparatszik volt, akit a rendszerhez való hűsége okán neveztek ki egy olyan intézmény élére, melynek működését fel sem fogta igazán. Ezért akart minden áron keménykezű vezetőnek látszani, egy magyar Berijának, aki erővel intéz mindent, ám képtelen volt titkolni, ha egy kijelentés zavarba hozta, ha nem értette, valójában mit jelent. Most egyenesen dühítette a tudat, hogy ő, a beosztottja tud az amerikaiáról. Nem mindent és közel sem eleget, de tud. Talán többet, mint ő, talán kevesebbet, de nem számított. Tudja, hogy a jenik rendelkeznek valamivel, amihez képest mindaz, amit ő, vagy akár a „nagy”, szovjet, kutatók eddig elértek, még üres szemfényvesztés csupán. Tudja, mert tudnia kellett. Emiatt, a csodagyerek miatt vették komolyan 1958-ban, és éppen emiatt gyakoroltak még némi türelmet iránta. Mert remélték és hitték, hogy a kutatások egy napon létrehozzák a saját, szovjet „szuperembert”.

Panyolai nem lehetett biztos benne, hogy nem Vilmos lesz-e az. Nem lehetett biztos benne, s így bizonytalan volt, s mint ilyen befolyásolható. Megkapta a kért embereket.

Kezdetben, mikor Vilmos képessége nyilvánvaló lett a számukra, erős altatókkal próbálkoztak. Úgy a maguk számára, mint a fiúnak. Ám, míg rá egyáltalán nem hatott, náluk csupán azok váltak be, melyek mély, már-már károsan mély, álomtalan alvásba taszították az embereket, melyből nehezen, tompán és teljesen hasznavehetetlenül tértek magukhoz. Így maradt a szabály, hogy senki sem tölthet hetente egy éjszakánál többet a fiú mellett. Úgy vélte ezzel elkerülhető lesz a maradandó, visszafordíthatatlan károsodás. Egy ideig mindenképpen.

Ezen az éjszakán ő maradt benn a csoporttal. Miután felügyelet mellett megvacsoráztak, mindhárman visszerültek a saját szobájukba. Bár az ő esetükben nem létezett napirend, így arra vonatkozó szabályok sem, hogy mikor kelljenek és feküdjenek, és a képességeik alaposan megbolygatták úgy a mentális egészségüket, mind a szervezetüket, ám ettől még gyerekek maradtak, akiket kimerített a mindennapos gyakorlás.

Ült a megfigyelőhelyiségben és hallgatta, ahogy két szobában elhalkulnak a neszek, s már csupán az alvó gyerekek egyenletes, halk szuszogása hallatszik. Sok mindenért gyűlölte magát emiatt a kísérlet kapcsán, ám az, ami most

következett, volt a legrettenetesebb és a legszégyszerlethebb.

Hivatalosan sohasem írták le, sőt hangosan ki sem mondták, de mindannyian tudták, hogy a Kettesek lelkiállapotáért Vilmos legalább annyira felelős, mint ő maga. Azért, mert velük ellentétben a másik két gyerek minden estét a fiú közelében töltött. Mégsem különíthették el tőle őket, mert ha kikerülnének a hatása alól, akkor félt volna, hogy a sok sérülés, melynek képességeiket köszönheték részben meggyógyulna, és az a kevés eredmény is elveszne, amit eddig elértek. Így ez kegyetlen, de szükséges döntés volt.

Ellentétben a Reinbornban tapasztaltakkal, Vilmos erejének az éber tudat képes volt ellenállni, csak akkor került a hatása alá, amikor elszunnyadt, és álmodni kezdett, akkor vált védtelenné, prédájává a fiú elméje, egyelőre akaratlanul használt hatalmának.

Nyugtalan mocorgással indult, aztán jött a hánykolódás, a motyogás, a sírás és végül a hirtelen beálló néma, rémisztő csend, ahogy a két gyermek elméjét teljesen elborították a rémálmok.

Hallgatta egy darabig ezt a rettenetes, természetellenes csendet, majd eldőlt a megfigyelő kényelmetlen megrogyogant kanapéján, így várta be a saját álmait.

* * *

– Nem vagy a lányom többé, ha megteszed! Nem! Nem leszel senki, csak egy ócska lótyó!

Az apja ordított. Minden alkalommal így történt, amikor kifogyott az érvekből és erre legtöbbször hamar sor került. Herman Fleischer hiába hitt mélyen a náci eszmékben, és vallotta magát húsz nemzedékre visszamenőleg árja származásúnak, attól még ostoba és bigott alak volt, rossz apa és még rosszabb férj, aki bár sohasem vallotta volna be, csak a feleségének köszönhetette, hogy meg tudta őrizni a családi vagyont.

Megtette. Férjhez ment egy árja vonásokkal bíró, de magyar mérnökhallgatóhoz.

Sem a szülei, sem a családja nem vettek részt a szertartáson, ő mégis hallani vélte, ahogy a házasságkötő terem falai között ott visszhangoznak átkaik és megvető szavai.

Szerette a férjét. Szerette annyira, hogy hozzáment, hogy őt választotta a családja helyett, de hangjuktól egészen addig nem tudott megszabadulni, amíg sok évvel később létre nem hozta a Kettes csoportot. Amíg azzá nem vált, kire még ők is büszkék lehetnek volna.

Különös, bizarr csavarja volt az életnek, hogy éppen a döntés, mely eltávolította a családjától, vitte közelebb a náci párthoz. Egyik professzora ajánlotta be Reinbornba, egy magán elmeszanatóriumba, ahol a nagy és előkelő árja családok szégyenletes, eltitkolt tagjait kezelték. Az ápoltak élő ellentmondásai voltak a felsőbbrendű faj magáról alkotott elképzeléseinek, hiszen miként is lehetett volna egy tiszta vérű német gyengeelméjű, vagy éppen örült?

Gyerekek.

A kisfiú, akinek ő adott életet, és a többiek, akiknek nem. A Reinbornban töltött öt év, három magzatot vett el tőle. Tudta, hogy így volt. Ahogy tudta azt is, hogy a ketőtől, az a másik gyerek felett.

„Gyerek.” A csecsemő, akit egy ősi, német arisztokrata család eszelős lánya hozott a világra, az intézetben. Nem tudták ki az apa. Nem akarták tudni. Nem merték meg tudni.

– Vizsgálják meg! – adta parancsba az SS ezredorvos, aki valójában irányította az intézetet. – Vizsgálják meg, ám ha baja esik, agyonlőjük magukat!

Megvizsgálták. A gyermeket, akit egy tébolyodott, szinte még maga is gyereklány szült erre a világra, és később azokat is, akik túl sokat érintkeztek vele. Voltak, akik megváltoztak, átalakult a személyiségük, másoknak megbomlott az elméje, és voltak, akik... eltorzultak. Úgy belül, mint kívül.

Ő a szerencsések közé tartozott. Csupán a gyermekeit vesztette el.

Emlékezett rá. Arra a csendes, tiszta, kék szemű apróságra, aki nem sírt. Szinte sohasem. Akkor, sem, amikor tüket szúrtak a koponyájába, majd a gerincébe. Nem sírt, csak nézte őket azokkal a valóságértelenül kék és tiszta szemekkel.

Idővel senki sem akadt az intézetben, aki ne félt volna tőle. Suttogtak róla, pletykák terjedtek, lehetetlen félelmek tárgya lett a kisfiú. Rettegtek, és félelmeiktől hajtva páran kétségbeesett és rettenetes tette szánták el magukat. Ám mindhiába.

Emlékezett rá. Az apró kisfiúra, aki a kiságyában ült, melynek lábánál három halott kollégája hevert. Se egy seb, se egy nyom, csak egyszerűen meghaltak. Ekkor látta először sírni. Kis homloka tüzelt a láztól és verejtékben úszott.

Nem tudta miért, de csupán ez érdekelte. Az, hogy hogy van a gyerek. Átlépett a munkatársai élettelen testén, kiemelte az ágyából és vizet engedett a hűtőfürdőhöz. Tette a dolgát. A gyermeknek nem eshet baja!

A gyermeknek nem eshet baja! Annak a gyermeknek, aki elvette tőle a sajátjait. Ahogy fürdette a kicsit, egy pillanatra megingott. Rövid lenne, gyors lenne. Könnyű lenne. Könnyű lenne? A kisfiú sírt a láztól, ám apró baljával az ő kezébe kapaszkodott.

Elsuttogott félelmek, rémálmok, a rettegés, apró, titokzatos tárgya. Egy kisfiú, a tiszta, kék szemével.

A hűvös, vizes kendővel végigsimított a láztól tüzelő homlokon. Félt ettől a fiútól. Ahogy a Kettesek is félték tőle. Gyűlölte ezt a fiút. Ahogy a Kettesek is gyűlölték őt. Ám ettől csak egy gyerek maradt. Ettől még az „anyjuk” maradt.

Ismét végigsimított a láztól tüzelő homlokon.

A háború végén nem menekült el. Legalábbis nem úgy, ahogy sokan tették. Csendesen összecsomagolt és Magyarországra utazott a férjével és a fiával. Felvette a férje nevét és elfelejtette Reinborn. Ám a fiút képtelen volt. Azt, ahogy néz utána.

Maga mögött hagyta a múltját és úgy tűnt, a múlt is elfeledkezett róla. Sokáig úgy tűnt. Amíg 1950-ben meg nem született a lánya. Amíg 1956-ban meg nem ölték a férjét, és el nem vitték a fiát.

Annak ellenére, amit a hazájában tett, korábban sohasem tartotta magát olyan embernek, akinek a cél szentesíti az eszközt. Azt az egy alkalmat leszámítva nem akarta feleleveníteni azt, ami Reinbornban történt, végképp nem folytatni. Ez így maradt egészen 1958-ig.

Éppen úgy egy elsuttogott pletykával kezdődött, mint tizenhat évvel korábban. Egy kollégájáról, akinek kiengették az öccsét, és akinek talán köze lehetett ahhoz, hogy a testvére kiszabadult. Azt, hogy miként, senki sem tudta, s talán igaz sem volt, ám a történet terjedni kezdett. Ismerték a politikai rendszert, el tudták hinni, hogy ez lehetséges. El akarták hinni.

Neki volt mit ajánlania a rendszernek. Tudta, hogy van, s hogy az vágyik majd rá. Még akkor is, ha elsőre, másodjára, sőt harmadjára is képtelenségnek hangzik, de akarják majd.

Akarta. Lényegében elsőre. Idővel tudta csak meg, hogy nem a „náci” múltja, vagy esetleges lehetőségek győzték meg őket, hanem a bizonyosság szülte félelem. Az, hogy amiről beszél, létezik, és már az amerikaiak kezén van. A minták felét, melyet magával hozott Reinbornból a Szovjetunióba vitték, a többi, nála maradt.

Jelen volt minden egyes alkalommal, amikor beadták a vakcinát. Végignézte az első stációtól az utolsóig. A legvégéig, ha azt kellett. Kezdetben ugyanígy tudni akarta minden gyerek háttérét. Ha árva volt, hogy elhagyták, és azt is, ha erővel vették el. Kevés volt az alkalmas alany, így a rendszer nem válogatott az eszközökben. Tudni akarta, hogy emlékeztesse magát, kinek és mekkora árat kell fizetnie az ő álmaért. Azért, hogy visszakapja a fiát.

Az elején még kérdezett. *„Ennyi elég? Ennyi, miért nem elég?”* Miért nem elég az, amit az Egyesekkel vagy akár a Kettesekkel elért? Ám a kérdések válaszok nélkül maradtak. Mindig. Felettese pedig egyre többet és többet követeltek.

Sohasem lesznek elégedettek...

Izzadtan, keserű szájjal ébredt minden egyes alkalommal a Vilmos keltette álmokból. Reinborn miatt ő valamelyest ellenállóbb vált, ám éppen emiatt a fiúnak sokkal mélyebbre kellett ásnia benne, le a legsötétebb kétértelműségig. Odáig, hogy mindez hiába való. Hogy akárhányszor reménykedni kezd majd a felmutatott eredmények miatt, felettese csupán végiglapozzák majd a fia vaskos aktáját, unott hangon citálva belőle egy-egy részletet. Egy akkor alig tizenhat éves fiú ostoba lelkesedéstől fűtött tetteit és a bűnöket, amiket a hatalom szemében elkövetett.

„Sohasem lesznek elégedettek...”

Sohasem engedik el a fiát.

Ez immáron évek óta kísértette. A hiábavalóság, és a reménytelenség érzése.

Felült a rozoga kanapén, majd egy pillanatig tapogatózva a sötétségben, a falon lógó óra felé fordította a kis, asztali lámpát. Hajnali négy óra volt. Éppen eleget aludt mára.

Volt egy része, lelkének egy sötét, eltemetett zuga, mely sohasem szűnt meg rettegni a Vilmos keltette rémálmoktól. Egy rész belőle, mely úgy hitte, ez az, amit megérdemel. Ez a kétség, ez a félelem, ez a bukás. Azért, amit a gyerekekkel tett.

Akkor is, ha a fiáért tette.

Akkor sem, ha a fiáért tette.

Ült a rozoga kanapén és hallgatta a gyerekek már-már természetellenesen egyenletes légzését. Rossz volt belegondolni, hogy Vilmos képessége akár arra is kiterjedt, hogy nem csak az alvók elméjét, de azon keresztül, vagy

éppen attól függetlenül, de az életfunkcióit is befolyásolhatta. A szívverést, a lélegzetet. Talán egy napon, ölni is képes lesz vele.

Talán egy napon éppen ő lesz az, aki nem ébred fel többé egy idebent töltött éjszaka után.

A főorvos, akinek Reinbornban a keze alatt dolgozott, rajongott Nietzschéért. Számtalan idézetét hallotta tőle, de egy nagyon tisztán megmaradt benne. *„A bizonyosság örjítő, nem pedig a kétely.”*

Nem volt talán. Az, hogy egy napon, ez bekövetkezik, hogy Vilmos halált hozó álmot bocsát majd valakire, tény volt. Mert a hatalom olyan éhség, mely idővel egyre többet és többet akar, s nem elégszik meg azzal, amit már ismer. Tudni akarja majd mire képes, mit tehet meg. Mit tehet meg következmények nélkül.

A férje jutott az eszébe, aki szerette a gyerekeiket. Jobban, őszintébben, és tisztábban, mint ő valaha is képes lett volna. Mert hiába vezette kezét az anyai szeretet, amikor azt tette, amit tett, az nem felmentést, nem megnyugvást hozott a számára, csak beszennyezte, megrontotta az érzést. Akárhányszor rájuk nézett, otthon az ebédlőasztal mellett ülve, vagy akár a fegyház beszélőjén, már nem csupán őket látta. Nem csupán a saját gyermekeit, hanem azokat is, akiket később „teremtett” és akiket feláldozott. Akár egy isten. Egy önző, rettenetes és rideg isten.

Hallgatta a gyerekek, természetellenesen egyenletes légzését.

Teltek az órák.

* * *

Két adag kávé is lefőzött már, mire megérkeztek a kollégái. Néma köszöntések, és pár rövid mondat az estéről. A saját álmairól szóló aktába csupán annyit körmölt oda, hogy „a szokott rutin szerint”.

Régebben többet beszélgettek. Voltak szakmai vitáik, érveik, ellenérveik, ám mindez lassanként kikopott a mindennapokból. Szótlanná tette, és elidegenítette őket egymástól a kutatás folyamata, az, hogy az egyetlen megfontolást érdemlő tényező az az eredmény volt, melyet végül fel kellett mutatniuk. Éppen úgy, mint Reinbornban. Nem, ez annál is rosszabb volt, mert ezt ő hívta életre. Ezt ő teremtette. Ezért ő felelt.

Ült még egy kicsit a rossz kanapén, hallgatva, ahogy kollégái megkezdik az aznapi munkát, aztán felállt, egy szó nélkül kísértelt az ajtón és elindult haza.

1968. július 16-a volt, egy keddi nap. Kilenc éve, hét hónapja és huszonkét napja kezdték meg a kísérletet.

Hiába volt a ház vadonatúj, a falai közé szorult meleg levegő máris, valósággal izzadta magából nikotin, a kisült zsír és az újra forralt zöldség- és húsleves jól ismert aromáját, ettől pedig az egész lépcsőház egyfajta ragacos igénytelenséget árasztott. Éppen úgy, mint az, amit maguk mögött hagytak, amikor kiutalták neki ezt a másik lakást.

Nem emlékezett rá, ott, pontosan mikor kezdte érezni, és zavarni ez az édeskés, rothadásszag, pedig egészen biztos volt benne, hogy mindig is ott volt, évtizedek alatt ivódva bele a falakba, az ajtókeretekbe, de még a lépcsőház korlátjának fájába is. Talán... Talán éppen kilenc éve, hét hónapja és huszonkét napja.

Akár azt is hihette volna, hogy a romlás eme összetevészthetetlen illata, szándékosan és következetesen követte őt, egy pillanatra sem hagyva számára kétséget afelől, hogy miféle útra tévedt, ám tudta, hogy erről szó sincs. A lelkiismeretnek, vagy a Sorsnak, melyben férje úgy hitt, nem volt szüksége efféle emlékeztetőkre. Sokkal különbség és hatásosabb eszközei voltak erre. Rémálmok, szorongás, és depresszió. Jól ismerte őket.

A legtöbbjüket.

A jóízű, hangos nevetést, egy emelettel lentebbről is hallotta. Egy fiatal lány kacagott valahol. Felérve a negyedikre, már tudta, hogy a hang, az ő lakásukból szűrődik ki. Évek óta nem hallotta ennyit és ilyen felszabadultan nevetni Gertrúdot.

Miért? Hogyan?

Benyitott a lakásba. A nevetés továbbra sem maradt abba. A kis szélfogóból egy, a lakás méreteihez képest tágas ebédlő nyílt, az ennek közepén álló asztal mellett ült a lánya, örökön kócos, szőke hajával, kurta pizsamában, előtte egy csésze kávé, amiből egy kevés kilötyt a terítőre. Nyilván akkor, amikor Gertrúdot elfogta a kacagás.

Lánya észre sem vette, így anélkül szemlélhette, hogy jelenlétével megtörte volna a pillanat varázsát. Gertrúd rengeteget változott az évek során, s nem csupán úgy, ahogy minden gyerek. Beteges, zavarodott, a korához képest visszamaradt babából, vidám, cserfes kislány lett, aki életörömeivel a férjét, eszével pedig őt idézte a családot ért tragédiák ellenére is, ám ahogy kamaszkodott, úgy maradt el mellőle a boldogság, mint ahogy a szemek is leperegnek egy homokórán. Mintha kiürült volna, ő pedig sohasem tudott szabadulni a gondolatától, hogy ez az ő, az anyja műve.

Most mégis nevetett. Arca kipirult, előre-hátra ringatózott a székben kacagás közben. Olyan régen látott kedves apróság volt ez, hogy elérzékenyült tőle. Már nem számított sem a miért, sem a hogyan. Csak a tiszta, örömteli nevetés maradt.

Ám a pillanat véget ért. A kacagás abbamaradt és Gertrúd rápillantott.

– Édesanya... – szólalt meg a lánya hirtelen támadt zavarában.

Megnyikordult egy szék, ahogy valaki felállt róla. Vagy inkább kiemelkedett belőle. Ismeretlen látogatójuk jóval magasabb volt két méternél így elegáns, szürke öltönyében, szó szerint följük tornyosult. Vékony volt, csupa csont és ín, kifinomult arisztokratikus vonásokkal, amit csak még jobban kihangsúlyozott betegesen fakó fehér bőre és haja.

Elsápadt, megszedült, és egy pillanatra úgy érezte össze is csuklik, ám végül mégis állva tudott maradni. Valamiképp.

Ő volt az. A tiszta, „árjakék” szemű kisfiú Reinbornból.

Vadul kalapált a szíve, pillantása hol a férfira, hol a lányra tévedt. Tudja? Vajon tudja? Nem, biztosan tudja. Azt, amit tett. Amit most tesz...

– Frau Fleischer – szólalt meg hibátlan, hesseni németiséggel a férfi, picit, mintegy rosszallón oldalt billentve a fejét. – Kérem, Frau Fleischer!

Halkan, nyugodt hangnemben beszélt, ám miért is tett volna másként?

„Az apró kisfiú, a kiságyában ült, melynek lábánál három halott kollégája hevert. Se egy seb, se egy nyom, csak egyszerűen meghaltak.”

Megölte őket, pedig alig két éves volt. Megölte, és nem, mert megrémült tőlük, nem, dehogy. Megölte, mert meg akarta őket ölni. Ebben egészen biztos volt.

– Gertrúd, menj ki! – talált rá lassan a hangjára.

– Édesanya?

– Azt mondtam, menj ki! Vegyél magadra valamit és menj el itthonról! Most! Kérlek!

A lány, aki az előbb olyan tisztán és boldogan kacagott tovatűnt, ám nem a megszokott, jól ismert Gertrúd tért vissza helyette. A lánya okos volt, nagyon okos. Tett róla, hogy az legyen, és most megértett valamit, amit ő nem mondhatott ki. Nem hangosan és nem ennek a férfinak a jelenlétében. De megértette.

Rettegve várta, hogy a látogató közbelépjen, hogy megakadályozza a lánya távozását, így véve el tőle azt a pillanatnyi haladékot, melyet nyert neki, de az nem tett semmit, csupán arcán finom félmosollyal Gertrúd felé biccenett.

Őt perccel később egyedül maradtak. Felnézett a fölé magasodó fakó hajú óriásra, és nem tudta mi fog történni. Ó, elképzelni nagyon is el tudta, hiszen ez a férfi volt az alapja mindannak, amit az elmúlt években tett. Tudta, hogy a hatalma, akárcsak a Kettes csoport tagjainak folyamatosan nőt. Az a hatalom, mellyel alig két éveesen megölt három embert. Ő pedig bántotta azt a fiút, aki egykoron volt. Túket szúrt a koponyájába és a gerincébe, hogy mintákat vegyen. Azokat, amiknek egy részét végül magával hozta Magyarországra, és amikből az Egyes és a Kettes csoport megszületett.

Nem tudta mi fog történni. Azt sem tudta mit mondjon.

– Akkor talán kezdetnek foglaljon helyet Frau Fleischer! – húzta ki az előtte lévő széket a férfi.

Kihúzta, de nem a kezével. A szék egyszerűen hátracsúszott. Nem csikordult végig a padlón, hanem kissé elemelkedve tőle hátrált annyit, hogy ő kényelmesen leülhessen rá.

A férfi a vele szemben lévő szék háttámlájára fektette zakóját és helyet foglalt.

– Ön aggódik, Frau Fleischer – szólalt meg ismét a férfi. – Ám feleslegesen. Közös múltunk ellenére ez nem lesz egy kellemetlen beszélgetés – jelent meg az arcán ugyanaz a különös, de őszintének látszó félmosoly. – Feltéve, ha nem ragaszkodik hozzá.

Megrázta a fejét.

– Ennek igazán örülök – jelent meg ismét a félmosoly a másik arcán.

A férfi elhallgatott, ő viszont nem bírt megszólalni, így hosszú percekig csupán némán ültek az asztal két oldalán. A térdeire fektette, vagy inkább szorította a kezét, így rejtve el a remegést, akkor is, ha meg volt győződve róla, hogy hiába próbálja palástolni félelmét. Olyan érzés fogta el, hogy kék szemeivel a férfi átlát rajta, és ha úgy hozza kedve, egyenest a lelkébe tekint, vagy éppen az elméjében kutat. Ki tudja mire vált képessé az elmúlt huszonhárom évben?

– Elég sokra, ami azt illeti – mondta az óriás. – Ne, ne is próbáljon felugrani, doktornő! Mint mondtam, ez nem lesz egy kellemetlen beszélgetés, de könnyedén azzá tehetem.

Valóban megpróbált felugrani. Amint a férfi kimondta szavakat, melyekkel, mintegy befejezte az ő gondolatát, a teste előbb cselekedett, az elméjénél. Menekülni akart a bizonyosság borzalma elől, hogy az előtte ülő valóban olvas az elméjében!

– Nem olvasok önben, Frau Fleischer, legalábbis nem úgy, ahogy ezekben a pillanatokban ön képzei – húzott el egy doboz Chesterfieldet a zakója zsebéből és odakínálta neki a cigarettát. Kivett egy szálat, a másik pedig tüzet adott neki. – Nem olvasok önben, ám azt jól gondolja, hogy az elmúlt évek mozgalmasan teltek. Sok emberrel találkoztam, és sokuk arcán láttam már azt, amit most az önén, így tudom, milyen hatással vagyok másokra. Hogy milyen félelmeket ébresztenek, s azok kapcsán milyen reakciókra számíthatok. Ez akkor is hasznos, ha ön, ha szabad így fogalmaznom, különleges személy, hiszen közelről ismerjük egymást.

Mélyet szívott a cigarettából és lent tartotta a füstöt. Mondania kellett végre valamit.

– Közeli ismeretség? – kérdezte maga elé bámulva. – Hiszen a nevét sem tudom.

Nem tudta. Az eszelős anya, aki szinte még maga is gyermek volt még a szüléskor, nem adott nevet a fiának, ők pedig nem akartak. Könnyebb volt úgy, hogy névtelen, személytelen maradt az egész. Számukra ő csak a „fiú” volt. Az évek során megfedkezett erről az igazságról és hagyta, hogy a Kettes csoport gyerekei nevet kapjanak. Akár megfedkezett róla, akár így akarta magát büntetni, azért, amit velük tett, vagy csak, mert többé nem volt képes számokként tekinteni rájuk, nem, igazából nem számított. Így volt.

– Hans Richter. A Richter az anyám családneve, a Hanst pedig a nevelőapámtól kaptam.

– Volt nevelőapja?

– Volt – bólintott az óriás. – Úgy ítélték meg, hogy jobb, ha kialakul bennem az érzelmi kötődés. Mondhatjuk, hogy az én esetben kudarcot vallottak vele, de úgy hiszem, erre a hasznos igazságra ön is rájött már. Az érzelmi intelligencia fejlettsége, az emocionális sokszínűség nagyban befolyásolja a hozzám hasonlóképp képességeit. Láta ezt a csoportjaiban, és láta a lányánál is. Ezért is aggasztja Gertrúd hullámzó kedélyállapota, és ezért állt olyan meghatottan az ajtóban, mikor nevetni látta. Már tizenhét éves, éles eszű lány, hamarosan egyetemre megy, és akkor elkerül itthonról. Távol lesz a maga figyelő tekintetétől. Ő pedig nem tudja az igazat. Nem mondta el neki, nem volt képes rá.

– Nem – bólintott.

Elátkozta az apját, elátkozta Reinbornt, a kutatását, de még a férje és a fia ostoba hősiességét is, ám mindennek előtt és legfőképpen saját magát. Mert gyenge volt, és az anyai szeretettől vezérelve olyat tett, amit egyetlen szülőnek sem lenne szabad a saját gyermekével. Bárhogy is szerette.

Reinborn három gyereket vett el tőle, fájdalmas, gyötrelmes vetélésekkel. Kettőt a terhesség hatodik hónapjában. Egyet, az utolsót, látni akarta, maga sem tudta miért, vagy, hogy honnan volt hozzá lelki ereje. A magzat deformált volt, életképtelen. Degenerált, ahogy akkoriban nevezték. Nem akart többé teherbe esni, ezt átélni, és végképpen nem ennek kitenni még egy gyermeket.

Az évek során azonban sok minden megváltozott. Itt boldog volt. Elhitte, hogy más lesz. Ezúttal más lesz. Gertrúd, akit az anyja után neveztek el, egészségesnek született. Legalábbis annak látszott. Ám mikor más gyerekek már kúsztak, ő átfordulni sem tanult meg. Mikor a vele egykorúak jární kezdtek, neki az ülés is nehézséget okozott. És nem „beszélt”, még csak nem is gügyögött. Csak sírt, folyvást, egész nap. Tudta, hogy a gyerekek fejlődése sokszor nem fokozatos, hanem ugrásszerű, és van, aki hetek alatt halad annyit, mint mások hónapok folyamán, így bár aggódott, várt. Várt, amíg Gertrúd három éves nem lett.

Még ekkor sem beszélt. Totyogott pár lépést, majd lehuppant és sírva fakadt. Újra és újra.

Nem volt sem átgondolt, sem pedig józan döntés, sőt döntésnek sem lehetett volna igazán nevezni. Tett volt csupán, melyet egyetlen, ritka közös vonás, az azonos, ritka vércsoport tett lehetővé. Tudta, hogy a fiú, akiből később Hans Richter vált, gyorsabban fejlődött, mint más gyerekek, úgy testi, mint szellemi értelemben. Igen, tudta, hogy ez nála pontosan mit jelentett, ám bízott benne, bízni akart benne, hogy az, amit tesz, csupán helyre hozza a lányát, nem pedig a fiúhoz hasonlatossá formálja.

Helyrehozza...

Ez már önmagában is önző és érzéketlen volt. A legrosszabb, rideg eugenetika. A lánya ilyennek született. Miatta, az átéltek okán, vagy mert így hozta a genetikai véletlen, nem számított. Nem volt rajta mit helyrehozni.

Mégis...

Mégis az injekciót követően Gertrúd jobban lett. Hónapok alatt megtanulta azt, ami másoknak évekbe telt. Futott, beszélt, tisztán, csengő hangon és már nem sírt, hanem nevetett. Ő pedig, mint már annyiszor eltemette magában, amit tett, és csak az eredményre figyelt. A mosolygós, boldog kislányra. Akit ő teremtett.

– Nem – ismételte magát. – Nem tudtam. Kérem, maga se tegye! – suttogta. – Ő nem...

– Doktornő! – emelte maga elé, mindkét kezét Richter. – Ha bármilyen módon is bántani akartam volna a lányát, megteszem, mielőtt maga hazaér. Sok hibám és hiányosságom ellenére sem hiszem, hogy egy gyereknek bármilyen módon köze lenne a szülei tetteihez, vagy felelne mindazért, amit vele tettek, vagy amire akarata ellenére kényszerítették. Emellett – engedte le a kezét –, mi németek vagyunk, nem pedig norvégok, hogy megtagadjuk, amit tettünk. Eljön majd a napja, amikor a lánya meg fogja tudni az igazságot. Akár önmagától, akár, mert magának lesz elég lelkiereje hozzá.

– Köszönöm! – felelte halkan, igazán még fel sem fogva a férfi szavait. – Akkor csak miattam jött.

– És azért, amit tett – bólintott Richter. – Vietnámban volt szerencsém a maga egyik munkájához. Pontosabban ahhoz, amit a szovjetek kihoztak belőle. A csúnyán végződött kiruccanás után a Zöld Pokolban egyszerűen követtem a szálat visszafelé. Előbb a vietnámi orosz bázisra, majd tovább a Szovjetunióba, az Arzamasz-25 és -26 fedőnevű, a maguk módján bájosan nyomasztó városkákig, ahol a magától kapott mintákkal kísérleteztek. Tőlük jutottam el a KGB archívumába, ahol a helyszínekről származó jelentéseket tárolták. Az oroszok még most is takarítják a romokat. Kettőt Jakutiában, egyet pedig Moszkva

mellett. Tettem egy látogatást az itteni államvédelmiseknél is, ők vezettek el végül magához. Jöhetett volna más is, intézhettük volna másként is, ám mikor megtudtam, hogy maga mindennek a forrása, személyesen akartam felkeresni. Megtudni, hogy miért. Hogy miért csinálta.

A férfi tartott egy pillanatnyi szünetet.

– Tudja, sajátos állapotom okán, képtelen vagyok félni, vagy elborzadni, sőt undort sem igazán érzek. Azokkal ellentétben, aki helyettem jöhetek volna, hogy elrendezék az ügyet magával. Így, különös módon én vagyok az egyetlen ember, aki anélkül érti meg azt, amit tett, hogy elítélné érte. Az ember nem választja meg a családját.

Richter előhúzott egy szál cigarettát, majd meggyújtotta. Nem öngyújtóval, mint előbb az övét, hanem csak úgy. A dohány egyszerűen felparázslott. Mélyet szívott belőle, majd egy pillanatig elmélyülten figyelte az ujjai között füstölgő cigarettát.

– Nem szeretem sem az ízt, sem azt, ahogy a füst kaparja a torkomat, ám úgy tapasztaltam a dohányzás feszültségoldó, „rossz” szokás. Gördülékenyebb lesz tőle a beszélgetés, ha nem csak arra magára figyelünk, és könnyebben emészthetővé válik általa annak tartalma. Akkor is, ha egyébként elutasítanánk a hallottakat.

Richter összefűzte maga előtt az ujjait, mögéjük rejtve az arcát, ezzel hasonlatossá vált azokhoz államvédelmis tisztekhez, akiknek először kellett beszélnie magáról, és a Reinbornban történekről.

– Az itteni munkájának vége, ahogy a jelenlegi életének is – közölte szárazon. – A lánya hamarosan hazaér, addig csomagoljon össze mindkettőjüknek, majd beszállnak a sarkon parkoló kék BMW-be. A kocsi az amerikai követéségé. A sofőrnek mondja azt, hogy Khan Noonien Singh küldte magukat. Aztán irány a főváros. Már várják magukat. Lesznek papírjaik, kocsijuk Ferihegyre. Ha majd New Yorkban lesznek, elmondják a többit.

Richter az órájára pillantott.

– A lakását megfigyelő államvédelmisek már nyilván tükön ülnek, sőt talán el is indultak ide, és lánya után, de őket majd én lefoglalom, hogy szabad legyen az útjuk. Tapasztalatom szerint nagyon le tudja kötni őket, ha... – Richter legyintett – nem, inkább ezzel nem terhelem.

A férfi elnyomta a cigarettáját.

– Vannak kérdései. Felelek rájuk, ám ha javasolhatom, ne tegyen fel olyan kérdést, amire valójában nem akarja tudni a választ.

Hallgatta. Hallgatta, ahogy szenvtelenül értésére adja, hogy mi történt és mi fog történni és szavaiban, bármennyire is riasztotta a gondolat, de magára ismert. Ő is ilyen

volt a Kettesekkel. Nem mutatott sem igazi empátiát, sem pedig kétséget. Közölt, utasított és nem tűrt ellentmondást.

Végiggondolta a hallottakat az elejétől fogva. Azt, hogy pontosan mit mondott a férfi. Megértette, hogy nem fogja bántani, sem őt, sem a lányát. Azt viszont nem, hogy miért. Főként nem azok után, hogy elmondta, mit tett a Szovjetunióban a kutatókkal. Sőt, nem csupán nem bántja, de ki is viszi őket az országból. Miért? Azt mondta az itteni kutatása véget ért, de mi lesz akkor a csoportokkal, főleg a Kettesekkel?

„Az oroszok még most is takarítják a romokat.”

„A bizonyosság őrzője, nem pedig a kétely... Az, hogy egy napon, ez bekövetkezik, hogy Vilmos halált hozó álmot bocsát majd valakire, tény volt. Mert a hatalom, olyan éhség, mely idővel egyre többet és többet akar, s nem elégszik meg azzal, amit már ismer. Tudni akarja mire képes, mit tehet meg. Mit tehet meg következmények nélkül.”

Ő tehetett róla, ő miatta váltak ilyenné, mert ő meg akarta menteni a fiát. Ő tette őket áldozattá, célponttá. Mégis ő lesz az, aki sértetlen marad. Aki ismét újrakezdheti az életét. Nem volt helyes. Nem volt igazságos. Csak így volt.

Mondani akart valamit. Mondania kellett volna valamit. Kérni, hogy ne tegye, hogy ők csupán gyerekek, vétlen szereplői az általa kreált önző színjátéknak, éppen úgy, mint Gertrúd, akit ennek ellenére megkímélt. Mégsem tette.

„Jelen volt minden egyes alkalommal, amikor beadták a vakcinát. Végignézte az első stációtól az utolsóig. A legvégéig, ha azt kellett. Kezdetben, ugyanígy tudni akarta minden gyerek háttérét. Ha árva volt, hogy elhagyták, és azt is, ha erővel vették el. Kevés volt az alkalmas alany, így a rendszer nem válogatott az eszközökben. Tudni akarta, hogy emlékeztesse magát, kinek és mekkora árat kell fizetnie az ő álmáért.”

Nem tette, ahogy korábban sem tette meg. Akkor, amikor rajta múlt, hogy ez az egész kezdetét veszi-e. Amikor rajta múlt, hogy ez az egész megváltozik-e. Amikor egyes egyedül rajta múlt, hogy mindez véget, és miként ér véget. Nem tette meg.

Nem kérhetett olyasmit, amit ő maga nem tett meg. Akkor sem, ha kellett volna. Neki, nem volt hozzá joga.

Nem volt helyes. Nem volt igazságos. Csak így volt.

Egyetlenegy kérdése volt csupán.

– Mi lesz a fiammal?

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető: konyvek.lidercfeny.hu

kovacsfgabor

Rémmesék könyve

Pokoli egy éjszaka volt. Soha nem féltem még annyira, mint akkor. Mindenről az a förtelmes, sátáni könyv tehet.

Este volt már, bár sötétedés előtt kezdtem el olvasni a könyvet, ami annyira magával ragadott, hogy nem is bírtam abbahagyni az olvasást addig a bizonyos pontig, mikor elmém már nem bírta tovább (legalábbis ezt állítják az orvosok).

Meg sem kíséreltem leírni milyen undorító, istentelen dolgokat rejtett az a borzadály, mert a józan ész határain túl terjed mindaz az istenkáromlás, amit azok a lapok tartalmaztak. Soha nem voltam egy ijedős, félős típus, számos Lovecraft és Barker történeten vagyok már túl, de azok a sorok... A pokol legmélyebb bugyraiba nyertem betekintést, mikor nekiveselkedtem a Rémmesék könyvének utolsó történetének olvasásához, amit most nem neveznék nevén, mert a címre gondolván is az örület vékony mezsgyéjén egyensúlyozik elmém.

Most, e négy fehér fal közt megpróbálom megmagyarázni és hitelesen leírni a múltban történeteket és megindokolni elkövetkezendő tettemet.

Ahogy fentebb említettem, este volt már. Egyedül olvastam otthon a szobámban a Rémmesék könyvét. Az utolsó történetnél tartottam. Egy átlagos horrornak tűnt, misztikus sztorival, kíváncsiskodó főszereplővel, ódon festményekről, amik különös látomások lényeit és démonait ábrázolták, valamint a festmények titokzatos, tragikus körülmények közt elhunyt festőjéről.

Kezdetben, a nem túl bonyolult, ám mégis érdekes cselekmény, tökéletes kikapcsolódást nyújtott. Maximálisan beleéltem magam és elképzeltem a szövegben leírtakat. Minden agysejtem, a történetre összpontosított. Az orvosok szerint elfáradtam, vagy az élénk képzelőerőm és a késő esti horror olvasás váltotta ki belőlem azt, amiért most itt vagyok.

A történet felénél jelentkeztek az első furcsaságok. Egy furcsa érzés kerített hatalmába, mintha valaki folyamatosan figyelne. Én ezt a novella keltette feszültségnek tulajdonítottam, de mint később kiderült, ez helytelen feltételezés volt.

A végéhez közeledve a történet egyre elborultabb és kiborítóbb lett. Miközben a feszültség folyamatosan fokozódott, azon kaptam magam, hogy az árnyakat lesem, és a halk neszeket figyelem. Az ajtóval szemben helyezkedő ágyamról, percenként fel-fepillantottam és vártam, mikor lép be valaki rajta.

A félelem keltette feszültség, fokozatosan férközött be és kezdte ki elmémet. A borzongás, lüktető ingerként bizsergette a tarkómat és páni félelem lett úrrá rajtam.

A befejezés egyszerű sokként ért. A remegő kezeim közt tartott kötet ide-oda rázkódott, miközben szemeimmel a falra vetült árnyakat pásztáztam, amik folyamatos mozgásban voltak. A szoba olyan volt, mintha a falak egyre távolabb és távolabb kúsznának az ágyamtól és egymástól. Akkor, azon az átkozott helyen, a sötétség testet öltött.

A delírium állapotában éreztem az engem vizslató tekintetet. Próbáltam felkapcsolni a lámpát, de végtagjaiban az izmok nem engedelmeskedtek elmém parancsainak. A félelemtől bénultan hevertem, majd az ősi ösztönök vagy az akarat végtelen ereje segítségével, mint egy örült úgy vágódtam ki az ágyamból és rohantam ki a szobából, felkapcsolva a lakásban az összes villanyt.

A nappali falán egy hatalmas aranyozott keretű tükör lógott a falon. Mielőtt felkapcsolhattam volna a villanyt ott, belenéztem, és amit benne láttam, átlendített az értelem, és az örültség keskeny határán.

Az a förtelmes szempár, ami engem bámult... Soha nem hittem volna, hogy lehet valami sötétebb az éjszakai sötétségnél, de az a tekintet, még a végtelen éter sötétségénél is sötétebb volt. Az árnyak formálta alak úgy karolt át, akár anya a gyermekét a családi fotókon. Éreztem, ahogy tettem lehűl, és izmaim megmerevednek, annak ellenére, hogy bőröm lángolt, mintha a pokol tüze égetné. Ekkor magamból kikelve felüvöltem, majd minden elsötétült és itt ébredtem fel.

Később megtudtam, hogy a szomszédok hívták ki a rendőrséget és a mentőket.

Tudom, hogy ez meghaladja a józan ész határait, és nem véletlenül vagyok most ott, ahol vagyok, de az a történet, egy átjáró a pokolba, higgyenek nekem, én beléptem rajta! Láttam a sorok mögött megbújó gonoszt. A végtelen káoszt és szenvedést. Még most is beleborzongok, ha viszsza gondolok arra az éjszakára. Nem tudok így élni ezzel a teherrel, a folytonos félelemmel és a rémálmokkal. Kimerültem. Ezért kell most azt tennem, amit most e bejegyzés, illetve búcsúlevél befejeztével meg is teszek.

A takarómat csíkokra szaggatva, majd a szövetszíkokat összefonva, sikerült egy hurkot csomóznom belőle, amit a felállított ágyam lábához rögzítettem. Remélem, elbír.

Tudom, hogy bűn, amit most teszek, de már nem bírom elviselni annak a förtelmes éjszakának a rémképeit. A pokol ellen nincs gyógyszer. Ez az egyetlen megoldás.

U.i.:

Óva intek mindenkit, hogy elolvassa a Rémmesék könyvének utolsó, istenverte novelláját, ha mégis elolvassa valaki, annak Isten óvja a lelkét!

n13

Bolond beszéd

Már négy apja tiszta rideg vagyok. Ma már sütőtök van, és még mindig nem fejeztem be azt a sírásom, amit már rég be kellett volna fejeznem. Kétszerűen nem megy. Sőt! Egyszerűen se.

Úgy érzem, csak az időmet fosztogatom, és ettől tisztára rideg leszek. Feláll a bőr az államon. Pedig nekem jól szokott menni a rívás. Ha esőre áll, még a szarban is meglátom a férget.

Mindegy, borítsunk fátlat a taknyos holtra. Tavaszi szél gipszet nyálaz. Vagy valami ilyesmi.

Hallgatom, ahogy egy mókusz arcú víziló... Nem! Kannibál egér... Dehogyan! Egy vetési varjú krákol a fán, az érdekes madarak rendjéből.

Eltömődök a múlton: azok a régi szép idők! Azok a füledtségben tobzódó nyarak, amikor a régi cimborákkal sörvirágos jókedvünkben ágyúval lövöldöztünk menyétre, és a világlelek zsíros pofájáról úgy szakadozott le a girhes mosoly, mint fingszagú, álmos reggeleken a szemünkéből kidörgölt, rászáradt csipa.

Hát igen, a rák meg a foltja, az orsó meg a héja. Mindig megtalálják egymást.

Azt hiszem, innom kéne egy kávét, mert ripacs gyűrött arccal keltem. Bár az igazság az, hogy nem kívánom, talán még nem ébredtem fel.

Ilyenkor olyasféle érzésem van, mintha öngyilkos galócák csapkodnának a kalapjukkal. Van az a mémölő, vagy rémölő... Talán rémölő? Az a legrosszabb fajta.

Ilyenkor összefut a nyálamban a száj. Bolondbomba. Mindegy. Nem én voltam, és különben is már évekkal ezelőtt történt.

Maradjunk csak a víztiszta jelennél. Az élet – mint tudjuk –, tele van tiltásokkal: betépni piros, kihajolni erszé-

nyes, satöbbi és a többi, hosszan sodorhatnám. Tudjátok: No Woman, No Like – ahogy a művelt amerikai mondja...

Vagy ott van az a sámán. Hogy hogy melyik? A na ne baszogassámán! Vagy a simogassámán?

Aztán ott van a családon belüli erős szag, ami szintén okkult problémákhoz rezet... Rezet mondtam? Akkor rezet rázhatok magammal. Egyébként kívánom a rezet. A dilidoki szerint ez már a legförtelmesebb stáció... Hidegöszeroppanás, agylágyulás, pitiáner vizesnyolcas.

Talán be kéne ugranom a pszicho-patikába. Mondjuk, ha valaki sík, mint az idom, netalán az ideg, esetleg csak triplán nudlista, azon a Leteperin vagy a Xanax már nem segít. Ez van.

Veszettül kapaszkodok, mert kezdem elérni a mentális katarzist. Szubatomi szédülés vagy szélütés, vagy mindkettő együtt, és mindjárt bekövetkezik.

A régi mondás, akár a fű fúródik elmémbe: „A tökéletes aszkézis, a majom lába mert az kéz is.” Egy darabig mantrázgatom magamban. Nyilván jó homorú ember volt, aki ezt kitalálta.

Most kérek titeket – akár egy erdei zigóta –, tapadjatok meg csendben. Megkezdem lélek-vándorlásomat nyugatra, ám előtte még szétosztom köztetek bölcs tanácsom az Életre.

A tanácsom nagyon egyszerű és így hangzik: Nem szabad összekeverni a semmit a semmivel, mert az soha nem valami.

Mindenkinek üzenem, hogy szeretés van, és puszkány a patkány, és mindenkinek több megatonnányi bolondságot!

U.i.: Legyetek jók, ha dugtok!???

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

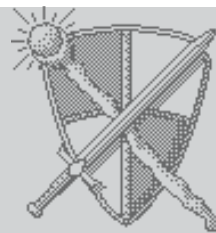
**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

B. J. Schmudla

Új Hajnal vándorai – Az alku már megkötött III.

III.

Az évezredes könyvtár padlóján hatalmas körben felvett szimbólumok izzottak, kísérteties vörös fénnel töltve meg a helyet. Az alakzat közepén egy fémből készült szerkezet pihent, melyből kábelek indultak az írásjelek felé. A belőlük előszökő halk surrogás arra engedett következtetni, hogy a jelképek valami módon energiával látják el a rideg fémtrónust.

Lex azonban ezekből csak a fájdalom hullámain néha néha áttörő zümmögést hallotta, de azt is már csak akkor, mikor a kinnal egybefolyó élményes alábbhagyott. Ezt az árat sokan megfizették a térutazásért. Fehér golyóvá sült szemeivel már nem volt képes felfogni a világ látható részét, mindezek ellenére valami mégis hajtotta előre. Összeégett kezeivel lassan tapogatózva haladt a gépezet irányába. Törött bordái minden egyes lépésnél nagyobb súllyal nehezedtek a mellkasára, amitől már csak erősen zihálva kapott levegőt, de úgy érezte, valami vonzza a kör belseje felé...

Minden erejét összeszedve saját lényegével kinyúlt, hogy körbetapogassa maga körül a helyet. Olyan érzés kerítette hatalmába, mintha pucér testét jéghideg pengék szabdalnák, de ez inkább idegennek és borzongatónak, semmint fájdalmasnak hatott. Hirtelen eszébe ötlött az az emlékkép, mikor a bakhágói csatában súlyos sebet kapott, és az orvosi szoba asztalán ébredt tele fájdalommal és rémképekkel. Halott bajtársak arcai vették körül, kiket feláldozott, hogy Terkent megmentse. Vádloán néztek rá tejfehér szemeikkel, és kígyószerű nyelvükkel a bőrét nyaldosták. A gyógyító nem értette, miért ordít, hisz a legerősebb tompítószerekkel tömte tele, de ő nem látta a holtakat, nem érezte égett húsuk bűzét. Tudta, innen nincs visszaút. Elindult valami felé, ami csábította, hívta, de ugyanakkor el is emésztette, hacsak nem bizonyul erősebbnek nála! De hát ő Lex Margrel! Neki senki nem állhat az útjába, előtte nincs lehetetlen!

– Vetkőzz le és ülj a körbe! – nyilatkozott meg ismét az Utazó. – A többi már az én dolgom.

A lény hangja parancsolóan csengett, telve elégedett dominanciával. Első hallásra pont azzal a fajtával, ami elől Lex elmenekült Terkenből. Az értelmetlen, minden áron másokon uralkodni akaró gőg katonás hangjaitól ez az utasítás azonban valahogy különbözött. Érezte, hogy célja van, és nem pusztán a másik lény – jelen esetben ő – megtörése az egyetlen mozgatórugó. Vagy talán mégis? Talán ennek az egész küldetésnek az volt a célja, hogy új mentora megtörje, eltapossa a tudatát, összetörje személyiségét, hogy utána egyszerű bábként játszadozhasson vele kedve

szerint, még meg nem unja? Az nem lehet! Ez túl emberi lenne. Túlzottan magán viselné a régmúlt idők modern civilizációinak groteszk eszméit, melyekről annyit hallott otthon. Azokat, amik a személyiséget elpusztítva akartak egyéniséget teremteni, de olyat, ami megfelel a sablonoknak. Azokból ki nem lógva lebeg a társas magány éterében, így veszítve el önnön létezésének értelmét a pórázon tartott szabad akarat illúziójába révülve.

Lex eszmefuttatásának az a tompa reccsenés vetett véget, mely azt jelezte, hogy pár bordája végképp megadta magát. Utolsó erejét összeszedve lehámozta magáról zubbonya maradványait, miközben a tüdejét előtű folyadék elviselhetetlen nyomásával küszködött. Végül sikerült beleájulnia a trónus acélosan hideg ölelésébe. A bőre alá hatoló tűk sokaságának sérüléseihez képest elhanyagolható fájdalmát már fel sem fogta. A kínoktól – vagy talán a testébe áramló transzcendens energiától – tudata kiszakadt testéből és a jéghideg, végtelen úrron át nyargalt ismeretlen célja felé.

Utazott, keresztül téren és időn; titkokat megismerve és olyan borzalmakat megtapasztalva, amik a halandók lelkét elevenen falják fel. Számptalan belső démonnal csatázott és hajtotta őket rabigába. Megismerte a kozmoszt és a világokat, melyeket mestere, az Örök Utazó már bekebelezett. Megváltozott. Tudta, érezte, hogy többé már nem az az ember, aki húsz éve beült a székbe és a megismerés útjára indult. Több lett és kevesebb. Emberi és démoni egy személyben. Megtudta, hogy mik az Utazó céljai, és ebben ő hogy segíti majd. A méglélekpróbálóból azonban az a színjáték volt, amit nap mint nap játszott. A hatalmas boszorkánymester és szolga szerepe egy személyben. De ezt kellett tennie. Meg kellett törnie kifelé, hogy megkapja, amit akart. De tudta, hogy belül sosem törhet meg, különben elveszett. Különben sosem lehet újra önmaga: szabad és hatalmas.

A színjáték végére már maga sem tudta biztosan, hogy él-e még belül a remény, vagy ő is elhitte saját színlelését, és önnön csapdájába esve behódolt teljesen a hatalomnak? Remélte, egyszer megtudja, és azt is, hogy valahol még bent ott van ő, Lex Margrel. Vagy ez csak ugyanolyan illúzió lenne, mint az óvilágban?

„Ami lent van, az megfelel annak, ami fent van, és ami fent van, az megfelel annak, ami lent van...” – ez a gondolat most még nyugtalanítóbban hatott rá, mint eddig bármikor.

Lex kinyitotta borostyánszínben izzó szemeit, melyekkel úgy szemlélte a világot, mint egy újszülött, ki először eszmél rá az élet csodájára. Ismét látott, noha lelkének új kapui leginkább egy fenevad szemeire emlékeztettek.

Gyenge volt és csontsovány. Sebei bár begyógyultak, de még érezte a helyüket. Teste már nem egy harcedzett katonáé volt, hanem egy emberi árnyéké, de belül feszítette az erő. Az az erő, amely az ő szolgálatában állt, és bármikor kész volt kitörni, hogy elsöpörjön mindent, ami az útjába kerül. Remegő kezekkel szedte össze a földről megtépázott ruhájának maradványait és felszerelését,

melyeket még a por sem lepett be. Mintha csak pár órát, vagy napot lett volna távol. Lábai inogtak, mikor kitárgyolt a hatalom börtönét jelentő ősi írásjelek gyűrűjéből, hogy valami élelem után nézzen és nekivágjon a sivatagnak. Nem érdekelte semmi, mert tudta, hogy bármit képes túlélni. Csak két dolog járt a fejében: Bandaföldek, Barakas.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírpírai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Tudtad, hogy a Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg?

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

SzaGe

Wednesday

Az Addams család lassan egy évszázada szórakoztatja a nézőket. Charles Addams, a megalkotójuk örökzöld figurákat rajzolt a köztudatba, ahol minden rajongó megtalálta magának a kedvére való karaktert. Ez merőben hozzájárult a népszerűségükhöz, melyhez több rajzfilmet, animációs filmet és sorozatot készítettek az évtizedek során. Ezek közül talán a legemlékezetesebb az 1991-ben debütált adaptáció, amit Barry Sonnenfeld rendezett. Az Addams Family - A galád család méltán az egyik legjobb Addams feldolgozás, és ez nemcsak a remek színészgárdának volt köszönhető (Raul Julia, Anjelica Huston, Christopher Lloyd, Christina Ricci), hanem a látványvilágának, a stílusának és a jóféle szatirikus humorának is, mely alaposan átszötte a történetet. Így az a bizonyos lécs nagyon magasra került, amit nem igazán tudtak megugrani, egészen mostanáig.

Tim Burton rendező többször bebizonyította, hogy az általa képviselt szürrealitás nagyon jó „kísérő” különleges vízióihoz. Ráadásul ezt az esszenciát már a '80-as évek óta gyengéden oltogatja filmjeibe, mi pedig ezáltal stílusos és sötét látványvilággal leszünk gazdagabbak. Wednesday Addams nem is kereshetett volna jobb „mentort” magának, de Burton úr nem ugrotta meg a lécsét. Teljesen mást csinált. Megkerülte az egészet, saját szájíze szerint fűszerezte, szereplőit paranormális képességekkel ruházta fel, ellenben gondosan ügyelt arra, hogy Charles Addams öröksége hű maradjon saját magához. Ez azért is fontos, mert a Wednesday egy nyolc részes spin-off, és az Addams család nagy része csak érintőlegesen szerepel benne, de Burton úr róluk se feledkezett meg, hiszen Gomez, Morticia, Fester bácsi, Lurch, Pugsley karaktere is életrevaló kidolgozást kapott. Személy szerint Luis Guzmán által megformált Gomeztől egyenesen borzongtam. De Catherine Zeta-Jones

fekete-fehér dekoltázsa is észbontóan festett a képernyőn. Egyszóval a Wednesday e téren hamar felületetett a hangulatteremtés élményekkel teli körhintájára.

Wednesday Addams megformálását Jenna Ortega bízta, aki teljességgel, „majdnem” pókerarccal és mérhetetlenül fekete őszinteséggel játszotta szerepét. Az 1991-es filmben ezt a szerepet Christina Ricci alakította, aki szintén kapott egy lehetőséget a Wednesday-ben. Egyes információk szerint a két Addams lány találkozása generált némi kényelmetlenséget a forgatáson, hiszen Jennának szembe kellett néznie elődjével, aki állítólag felerősítette benne a megfelelési kényszert. Ennek ellenére Jenna jól teljesítette a kihívásokat, és emlékezetes alakítást nyújtott. Olyannyira, hogy a Wednesday a Netflix legnézettebb sorozata lett, ráadásul máris berendelték a második évadot.

Említésre méltó Izé (Thing) kidolgozása, ami első látásra CGI-nak tűnik, pedig nem az. Egy bűvész adta kölcsön a kezét, pontosabban a kézmozdulatait. Ezalatt a testét digitálisan eltüntették. A többi trükkfelhozatal már inkább a megszokott/sablonos számítógépes animációkkal operál, de szerencsére a jobbik fajtából.

Burton úr mindent elkövetett azért is, hogy a lehető legközelebb hozza a valósághoz az Addams családot, ellenben felruházta őket különleges képességekkel, amire nagy hangsúly került a történet szempontjából. Wednesday ugyanis időnként látomásokkal küzd, ahol a

jövőt és a múltat egyaránt érzékeli. Ennek segítségével megpróbálja felgöngyölíteni a Nevermore Akadémia körüli gyilkosságokat. Ráadásul az intézmény többi tanulója is különböző fenevadak és vámpírok nemzetségéből kerültek ki, mintha a Roxfortot keresztettk volna Xavier professzor mutánsiskolájával. Az Addams lány érkezése alapjaiban megrengeti az Akadémia megszokott rutinját, és a jóféle csavarokkal teletűzdelt történet egy percre se hagyja megnyugodni a nézőt.

Nagyon örülök annak, hogy Tim Burton sajátos zsenialitását ismét megmutatta a világnak. A Wednesday az elmúlt éveim egyik legjobb sorozata volt, amit kíváncsian néztem végig, szinte egy ültő helyemben. Ráadásul bebizonyosodott, hogy korunk filmes reneszánsza nem is annyira halott ügy, mint amennyien eltemették már.

Kasza Magdolna

Tökéletes szimuláció

– Szereted a robotokat? – kérdezte a lány, bár közben nem nézett a fiúra, csak szörfözgetett a képernyőn.

A fiú azonban egész máshol járt gondolatban. Tekintete a lány nőies alakján pihent, aztán leszánkázott a hátán, egészen kiszélesedő csípőjéig... Zavartan felnézett. A lány már őt nézte, de tekintete nem árulta el, hogy észrevette volna a fiú előző fűrésző pillantását.

Valamit kérdezett a lány... igen, igen. Mit is?

– Ööö... aaa... – mondta a fiú és próbált közben rájönni, hogy miről beszéltek eddig. Szóba kerül a kedvenc hobbija, filmsorozata, mesélt a mindennapjairól, az életéről, amiket a lány szinte tátott szájjal hallgatott végig. Azt mondta, hogy őszintén irigylő a fiút és ő hajlamos volt hinni neki. Pláne, amikor tágra nyílt, kíváncsiságtól csillogó szemébe nézett. Tetszett neki a lány. Nagyon. De félt is tőle. Ez pedig nem hagyta nyugodni.

Egyszer már randira hívta, a lány pedig rövid habozás után igent mondott. Hosszan sétáltak a folyóparton, a lány hagyta őt vezetni. Ez tetszett neki. Szerencsésnek és hódítóknak érezte magát. Zavarában egyre csak beszélt. A lány pedig hallgatta, csupán annyit szólalt meg, hogy nyugtázza, figyel minden egyes szavára. Megálltak egy alacsony kerítésnél, a fiú ráakasztotta a táskáját, a lány pedig kicsit közelebb húzódott. A fiúban felébredt a kisördög és úgy tett, mintha észre sem vette volna a lány biztató mozdulatát. Már azt sem tudta miről beszéljen, csak ömlött belőle a szó.

A lány egyszer csak mélyen a szemébe nézett és egyszerűen annyit kért, hogy ölelje át. Amikor megtette, a lány száját egy önkéntelen megnyugvó sóhaj hagyta el, mintha egy fuldokló kapott volna végre friss levegőt. Egy darabig így álltak. A fiú azt érezte, hogy védelmeznie kell a lányt, noha nem volt semmi a hideg őszi időjárásen kívül, ami most veszélyeztette volna őt. De így is jól esett neki a védelmező szerep. A lány lassan felnézett, arca ellágyult és a fiú tudta, hogy ennél jobb alkalom nem lesz már az első csókra. A lány kedves volt és engedékeny, amikor szenvedélyesen magához húzta őt. A fiú érezte, hogy nem ütközik falakba. Ez a lány akarja őt. Mindegy, hogy alig ismerik egymást. Ebben a pillanatban benne volt minden. Mintha egyetlen percig egygyé váltak volna. Úgy érezte, egyszerre látja a lányt és önmagát a lány szemével, mohón szorította, mintha egybe akarná forrasztani a testüket. Aztán nagyon nehezen, de végül hagyta kimúlni a pillanatot. A szenvedélyt egyre kisebb hullámokban engedte el. Végül kézen fogta a lányt és így sétált vele visszafelé az úton. Keveset szóltak egymáshoz, de a fiú úgy érezte, hogy több volt amit átéltek, minthogy szavakba tudná önteni.

Ez történt két héttel ezelőtt. A gondolatai azóta is sokszor cikáztak a lány körül, főleg éjszakánként, amikor elcsitult minden és ő egyedül feküdt a szobájában. Szeme a plafon felé révedt, de a lányt látta maga előtt. Beindult fantáziája szemérmetlen módon játszott képzeletével. Korábban is találkozgatott lányokkal. Nem volt szokatlan, hogy megcsókoljon valakit. De ez most más volt: egész testében remegett a lányért. Az illatáért, a mosolyáért, a bőre érintéséért, a kisu-gárgázásáért, a jelenlétéért.

Meg kellene mondania a lánynak, hogy szereti. De mit is kérdezett a pár pillanattal ezelőtt?

– Hogy szeretem-e a robotokat? – idézte fel a fiú értetlenül.

– Nem, nem igazán.

– Kár – mondta a lány leplezetlen csalódottsággal a hangjában, majd váratlanul felpattant. – Mennem kell.

Sietősen fogta magához a táskáját, búcsúpuszit lehelt a fiú döbrent arcára és elindult a borostyánnal futtatott lépcsőn, szorosan a korlát mellett, mintha minden egyes lépés egy bizonytalan jövő felé vezetné. A fiú alig tudott felocsúdni, a lány már a lépcső közepén járt, amikor végre utána szólt:

– Látlak még?

A lány nem nézett hátra, csak félig fordította felé a fejét. Hangja akaratlanul tompán csengett.

– Nem.

* * *

– Már megint nem sikerült a kísérlet – nyögte ki a professzor. – Nem értem. A szimuláció tökéletes, a robot jól működik, a szenzorai pontosan mérnek és mégsem jön létre a kontaktus.

– Bizonytalansági tényező, professzor, a bizonytalansági tényező – válaszolta kioktató hangon Simdon, az ember-szimulációkért felelős csoport pszichológusa.

– Jaj, Simdon, ne mondja már, hogy ennek a primitív, alig civilizált egyednek ennyi formalitás kell egy egyszerű szaporodáshoz. Miért nem veszünk le annyi hímvarsejtet altatásban, amennyit csak tudunk és mixeljük össze egy lombikban azzal a kompatibilis nővel, amit a Zeta23-ról hoztunk, ahogyan azt az elején is javasoltam? Minek ez a sok formalitás, meg körüljárás, meg kiismerés? Szegény robotjaim bioáramkörei alig bírják szusszal. Az új modell már nem csak fogamzóképes, hanem sokkal egyedibb személyisége is van a korábbiaknál. Még öntudatot is adtunk neki. Szuperérzékenységet állítottunk rajta. A túlgondolkodása, az érzelmi kitörései tökéletesen megfelelnek a faj korábban élt női egyedeinek. Akkor most mi a gond? Miért nem szaporodnak, ahogy megígérte? Mit kellene még tennünk? Talán magam fűtüljek nekik valami romantikus melódiát?

A professzor dühöngő arckifejezéséhez egyre kékebb szín társult, az utolsó mondatnál pedig durcásan fonta össze csápjait, jelezve ezzel, hogy elege van, Simdon bármit is mondjon.

– Ugyan, professzor, maga is tudja, hogy nem tehetjük. Ő az utolsó egyed, ki kell ismernünk a párzási szokásait, hogy a további szaporításnál segítségünkre legyen. Szóval fogja meg a kis robotját, törölje azt a múltkori önértet alprogramot és küldje vissza a szimulációba. Jól is néznénk ki, ha egy kis robothiszt miatt hiúsulna meg az emberi faj megmentésére tett összes erőfeszítésünk.

A professzor tüntetően nem válaszolt, csak elslattyogott a tároló kapszuláig, amiben a lány feküdt és egy nagy sóhaj mellett bekapcsolta. A lány kinyitotta a szemét és amikor meglátta a professzor gondterhelt arckifejezését, mindent megértett. Előre programozott könnycsatornájából egy szintetikus könnycsepp gördült végig tökéletes szépségű arcán.

– Légy türelmes... – mondta a professzor és visszaküldte a szimulációba.

Erdős Sándor

Fagy

Hó lepte alak ül a padon,
némán mered maga elé,
napfény csillan rajt a havon,
hólé válik emlékekké.

Minden cseppje bánatot mos ki
megfáradt, nyomorgó szívéből.
Érdemes-e hát tovább élni,
vagy elég volt-e bús létből?

Nem töpreng az élet értelmén,
elfogytak már a vágjai,
ráfagynak vízcseppek ékszerként
és elszakadnak láncai.

Tumicz Krisztina

Fair játék

Ültettem egy világot
Letéptem egy virágot
Kihajtottak a szörnyek
Megyek és megválok tőled
Pedig fair egy játék vagy
Beszereztem belőled párat
Ha már ezen a földön ragadtam
Nekem is szükségem van angyalra

Angyal, én hibáztam
Az eredeti hibátlan
Nem akartam elhinni
Hogy így volt ez mindig

Ültettem egy fát
Letörtem egy ágat
Elszáradtak a levelek
Most már hiába jönne velem
Pedig a fair játékból fogytán
A készlet, azért néha gondolj rám
Ha már ezen a földön ragadtam
Nekem is szükségem van angyalra

Angyal, én hibáztam
Az eredeti hibátlan
Nem akartam elhinni
Hogy így volt ez mindig

Tordai Gábor

Hamu

Hamuvá esik az alkony
a kéklő téli hegyek felett.
Rőt narancs nappal
parazsa szürke-kék,
tar ágak közt.
Eldobják koszos tócsákba
csikkeiket a lámpaoszlopok
s halktalan mondják, hosszú tél lesz.
A korai sötét vállunkra telepszik.
Zörgő avar a nyárról álmodik.
A kémények sötét torka
keserű füstöt fúj.
Együtt nézzük, míg némán
ellobban a világ.
S kezem kezédbe rejttem.

Jocker

Gyűröttre karcolja az eget

Poéta a viharban...

Fénylő villám gyűröttre karcolja az eget,
Én meg fölszóllok: villám, velem ezt nem lehet!
Erre egy nagyot csattan megint és zúmek, lecsap,
Ijedtében kilöttyenti a misebort a pap.

Talán az Isten így kommunikál velünk?
Ha igen, akkor haraggal bánik velünk...
Remeg a kutyám is, bebújt az asztal alá,
Roppan szélroham besuhant az ereszt alá.

Eső meg? Úgy elkezdett most vadul zuhogni,
Mintha várná a Noé bárkáját érkezni.
Megint csattant fejünk felett egy fényesen nagyot,
Kutya felvonított, biztosíték meg lekapcsolt.

Sötétben is tudtam, hogy hol van gyufa, a gyertya,
Gyorsan beletettem égve egy üveg pohárba.
Ceruza akadt a kezembe és villám ötletem támadt,
Lejegyeztem nektek mind, ami villámlásnál belém
áradt.

Vecsés, 2015. július 28. – Kustra Ferenc József

edwardhooper

Öledben

1.

Mily lomhán telt az idő,
S ködbe burkolózik szerelmünk,
Távoli tájakat dédelget
Meghitt lelkünk.
Mily fénytelen az ég,
Kisírtuk már a szemünk,
E hitetlen világban.
S mégis egymásé vagyunk,
Te lettél nekem teremtvé,
Bár vadul tombolhat a szél,
Kifordulhat sarkából a Föld,
Én mégis neked lettem teremtvé
Még a sírban is egymás mellé temetve.

2.

Távol a vad világtól
Kitártam karom az életnek,
Belefeledkeztem szemedbe,
Vágytam szívedet,
Átkaroltam tested.
Hús forrás voltál, mikor
Lelkem égett.
Csak Téged kértelek, mikor
A fejem az öledbe hullt.
Simogattál csendben,
S én megérintettem könnyedet.

3.

Csendben pihenek melletted,
Hallgatom lélegzetedet,
Lesem szíved dorombolását,
Fájón bújok hozzád,
S törődött lelkem enyhül már.
A hajnal még távol van,
Te vagy most éjjelem,
Nélküled az idő távolba vész.
Nézd, fekszem itt pőrán,
Krisztusként sebzetten,
S felszárítod kínjaim könnyét.

4.

Elporladt lantom
E belső, mardosó tűztől,
Hogy távol vagy.
Fénytelem tollam a sarokba akasztom,

S valami kihűlni készül lelkemben,
Dacos csillagévek miatt közöttünk.
Mikor itt vagy,
Bennem oly melegség kavarg,
S kezembe hintem a fény csillagait,
Félve nézlek, figyelem kapkodó mozdulatod,
Lényed féltve őrzött titkom,
Jól lezárt Pandóra szelence.
Édes ízű tenger vagy,
Fanyar hullám kezem sodrában,
Most már érzem, hogy itt vagy velem,
Tested lágyan ring a mélységben.

angyalka146

Vallomás

Hallom a madarak hangját.
Ugyanúgy zeng az ősi ének.
Siratjuk önmagunk, eltemetnek
az emlékek.

Fáj a múlt, de mindig visszahív
egy derengő álom,
mely átszivárog az eón-nyíláson:
pislákolva látom.

A megvalósítás kulcsa: tűz.
Mely átég minden világon.
De a szellemet gúzsba köti
a Lélek e világon.

Miért félek? Gyötörnek a képek,
melyek a Lélek emlékezet-
képrázatai. Soha meg sem történt
semmi. Minden a mozdulatlanban

van. De ebben az álomban nem
egyedül élek. Ezért sem ébredek
fel soha. Illúzió csupán az
Isten-csoda.

Meghasonlok újra és újra,
széttörve, hogy érezzem
magam és szeretve éljek.
Könyörülj meg rajtam,

mindig a fájdalom hálójában
kínlódó, csodás, tünékeny
álom-énem. Általad szeretem
saját lényem.

Erdős Sándor

Hónapsoroló

Januárban elkezdődik
már az újév, láss csodát,
üdvözljük mi vidáman
az évnek első havát.

Februárban előbújik
barlangjából a medve,
ha meglátja az árnyékát,
visszalép, elmegy kedve.

Március is elérkezik,
itt van már a kikelet,
hosszú téli napok után
vackából nyúl kimehet.

Április is eljön végre,
bolondozhatsz jó sokat,
itt van a tréfa ideje,
álmodhatsz víg álmokat.

Májusban ha eső esik,
azt mondják, aranyat ér,
gyűjtsél belőle jó sokat,
a szerencse utolér.

Június Szent Iván hava,
egyre szebben süt a nap,
irány ki a természetbe,
napozzatok jó sokat.

Júliusban víg diákok
futkosnak a tereken,
eljött hát a vakáció,
nem gondolkodsz jegyeken.

Augusztusban új kenyér lesz
táplálva az életet,
hullócsillagok játéka
színezi az éjeket.

Szeptember is eljön ismét,
nyitnak már az iskolák,
elkezd az új tanévet
sok-sok vidám kisdiák.

Októberben újra vetnek,
hogy legyen sok gabona,
megtelnek majd a magtárak,
lesz majd remek vacsora.

Novemberben mindenszentek
dicső lelkek ünnepe,
sokan vannak, így hát külön
most nincs mindnek egy neve.

December is eljön ismét,
megint véget ér egy év,
tudjuk már a hónapokat,
kezdhetjük az elején.

edwardhooper

Homokszem

Apró homokszem,
Kristály,
Az idő zárványa,
A szél messzire fújja,
Tovaszáll a lét kerekén,
Remeg benne a vágy,
A sors kínját érleli,
S minden, ami vagy,
Létezik egy kút mélyén.

Tumicz Krisztina

Az élet hajója

Öreg hajó a tenger fenekén pihen
Mélyen, ahol nem látja senki sem
Árbocát a szél nem hasítja többé
Hullámsírban nyugszik örökké

Vitorláját nem fújja zord tengeri szellő
Nem csapkodja hullám sem zord eső
Évezredek szállnak el felette
A világ őt örökre elfeledte

Testét beborítja a korhadás önkénye
Sötét összefüggő mélység lett az ölelése
De szíve még most is dobog
Megnyugodni sírjában sem tudott

Túl sok a szívében az érzés
Lobog az ereiben a vér még
Túl messze van a nap
Szíve mégis dobog minden nap
Túl messze van túl mélyen
Az öreg hajó nem adja fel mégsem
Túl messze van a nap
Annak, kinek szíve rab
Túl messze van, túl mélyen
Pihen a tenger medrében

Petya

Ciklikus céció

Kilenckor két keleten
kotyogós kávét kortyol
jóban rosszban lobban
dobban robban
a kis szív

Estére ernyedte esze
Elkerülhetetlenül
hanyatló hervadó hasztalan
térül, fordul
elterül

Másnap minden mesés
hajnali hormonok hajtják
de minek?
Lelke lomhán lankadó
sivár - kivár

Matthew B. Reynolds

Vigaszdal

Ha már semmi nem vigasztal,
Itt ez a vigasztal,
Akár egy víg-ász-dal!
Leülök hát melléd, Magány barátom

Feledjük el a tegnap
Bánatát, hallgassuk a
ma virágzó kacaját,
S a jövő törekeny,
Ám biztató szavát

Milyen volt szókesége
Nem tudom már,
Megkérdzem
Juhász Gyulát

Anna Örök, mondja Ő
A néhai költő óriás,
Reá gondol minden tavasszal,
Szembe nézek Cupidóval,
A tünékeny ravasszal

Halk lombok résein
A Nap sugara átragyog,
Búcsúzom tőletek,
Borongós hajnalok.

Szentes, 2020 tél

Krómer Ágnes

Vörösben

Piros ruhámban merengek,
apály és dagályra várva,
nemlétező filmet vetítetek.

Legyen sekély meleg tenger,
ez a kis fekete pocsolja,
most átölel a zöld fűtenger.

Vérszínű rúzs fakó fénye,
foton pontok kis halmaza,
nappal apró csökevénye.

Vörös lámpa hiú csalása,
fehér maradt a selyem ruha,
valóság lidérces arculcsapása.

Fényjátékok torz hatása,
valótlan képek szemeknek,
most találunk befogadásra.

atesz990

Ünnepi beszéd

Mikor még gyerek voltam,
A szavakat nem gondoltam,
Apám büszkére agyalt magán,
Anyám a pénzen, simlis bután.
Vicces volt egy oldalon állni,
Késekkel és villákkal csatázni,
Az egyik jobb volt, mint a másik,
Csak mindenki irányított volna, kvázi.
Ezért lettem egy hatalmas lázadó,
Aki mindennel szembemegy, makacs,
Talán soha sem elfogadó.
Két féltestvérem szötte a láncot,
Ami apám nyakába táncolt.
Meg is próbálták hát, amit tudtak,
Csak most nyögnek, vagy talán isznak.
Az én memóriám egyre csak tisztul,
Nem vagyok vak, vérszomjas és indult.
Ez egy ünnepi vacak, nem szoktam írni,
De mivel új, az apák napjára érdemes kérni?
Nincsen senkim se, értsd meg már,
Egy idegen nem tudja még, hol a határ.

